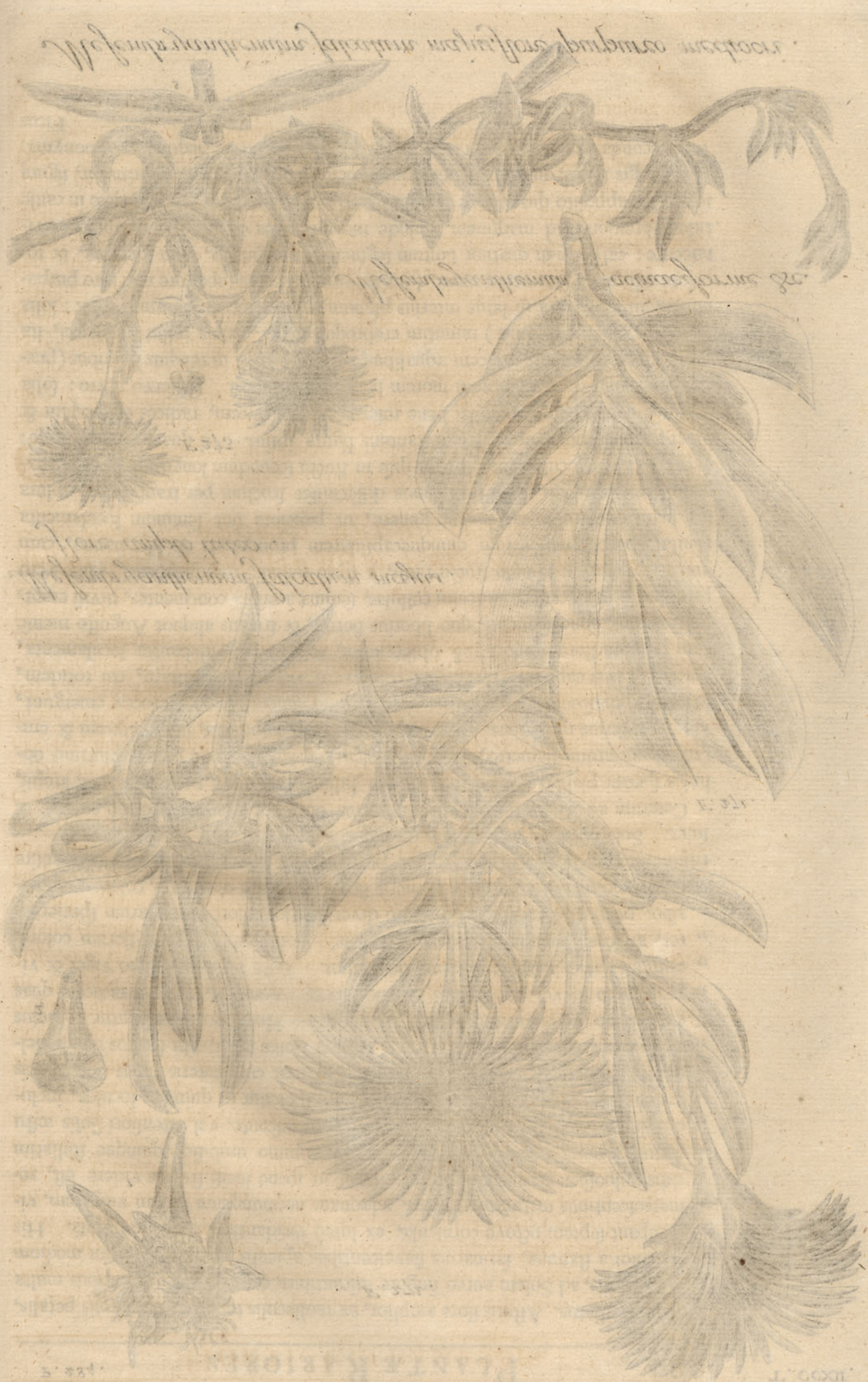

Ficus Africana aizoides major procumbens, folio triquetro, fructu maximo eduli *Ammann. Hort. Bos. p.* 13. Mesembryanthemum, sive Flos meridianus Africanus triangulari folio, frutescens maximus procumbens, fructu turbinato eduli, flore luteo *Breyn. Prodr. II. p.* 67. Ficus aizoides Africana major procumbens, triangulari folio, fructu maximo eduli Hermanni *Raj. Hist. Plant. Tom. II. App. p.* 1879. *n.* 1. ubi descriptio Hermanni: Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides frutescens maxima procumbens, fructu turbinato eduli, flore luteo *Pluk. Alm. p.* 148. Mirasol *Eid. Mant. p.* 77. Ficoides sive Ficus aizoides Africana major procumbens, triangulari folio, fructu maximo eduli D. Hermanni *Hist. Oxon. Part. III. p.* 506. *n.* 1. ubi descriptio Hermanni: Ficoides major Africana, folio triangulari glauco majori *Ibid. Sect. XII. Tab.* 7. *Ser.* 3. *fig.* 1. quæ ramum saltem absque floribus repræsentat minori forma, cum foliis nimis cuspidatis. Ficoides Africana major, triangulari folio, fructu maximo eduli *Pein. Hort. Bos. Ann.* 1699. 1712. 1713. Ficoides Africana major, folio triangulari, fructu maximo eduli, sive Ficus Hottentottorum *Schwer. Cat.* Ficoides Africana erecta, folio triangulari *Heuch. Hort. Vitemb. p.* 22. Sempervivum Africanum majus procumbens, flore aureo fulgore micante, fructu maximo eduli, folio triangulari viridi crasso *Ejusd. Nov. Prov. Ann.* 1713. *p.* 47. Ficoides Africana erecta, folio triangulari glauco, cauliculis viridantibus, fructu maximo eduli *Wehm. Hort. C. Bos.* Male autem erecta dicitur.

De usu & viribus ex Petri Kolben Descript. Cap. Bon. Sp. id porro annotari meretur, quod earum specierum, quæ flores luteos & purpureos gerunt, (videtur autem hanc & sequentem speciem designare) fructus leniter alvum moveant, ut refert p. 258. Edit. Germ. & quod foliorum succo infantes recens natos, a stercore vaccino, quo perungunt, prius repurgatos, lavent Hottentotti, quod credant ad agilitatem & currendi celeritatem tenella membra inde disponi, ut habet idem p. 443.

MESEMBRYANTHEMUM FALCATUM MAJUS, FLORE PURPUREO MEDIOCRI T. CCXII. F. 273.

CAULES præcedenti similes ad cubitalem, bicubitalem & amplius longitudinem excrescunt, ni sustententur provoluti, inferiora versus cinerei & teretes, superiora versus purpurei, leniter compressi, & duobus veluti angulis præditi, in quibus folia nascuntur, inferius quidem (vid. figura tertia) longiora & rectiora, superius & quæ e geniculis nascuntur breviora & incurva, suntque juniora quidem & media folia introrsum, exteriora & natu majora extrorsum falcata, triquetra, satis crassa, acuta & rigida, tribus lateribus invicem æqualibus, per margines, præsertim vero in dorso, minutis denticulis, limæ triquetræ instar, asperata, succosa, adstringentia, quæ luci obversa punctata apparent.

Flores Septembri mense nobiscum protulit, secundum caulium longitudinem pediculis biuncialibus, uno foliorum pari cinctis, insidentes, mediocris magnitudinis, purpureos, e plurimis petalis radiatim digestis conflatos, petalis exterioribus majoribus, interioribus pedetentim minoribus, ita ut interiora, quæ staminibus apponuntur, non nisi filamenta sint tenuia mucronata inflexa, intima vero in stamina tandem abeant, quibus apices luteoli inhærent. Calyx in quinque inæqualia,

qualia, duo longiora, & tria breviora membranacea ſegmenta dividitur. Stylus e quinque corniculis cirroſis conſtat, & embryo ſeu tenellum vaſculum in quinque loculamenta partitum eſt, prouti figura noſtra demonſtrat, in qua pars ejus ſuperior abſciſſa & cum ſtylo figura quarta ſeorſum expreſſa eſt. Ceterum videri poſſet hæc & præcedentes duæ ſpecies margines foliorum interruptos habere, verum cum denticuli adeo parvi ſint, ut vix videri queant, ſane folia inæqualia minime efficiunt.

Ad hanc ſpeciem mihi referendum videtur: Chryſanthemum aizoides Africanum triangulari folio, flore purpureo *Breyn. Cent. p.* 164. & *Raj. Hiſt. Plant. Tom. I. p.* 693. Chryſanthemo ſimilis aizoides Africana major, triangulari folio, flore purpureo *Breyn. Prodr. I. p.* 26. ubi bis recenſetur. Meſembryanthemum ſive Flos meridianus Africanus triangulari folio, fruteſcens maximus procumbens, fructu turbinato eduli, flore purpureo *Eid. Prodr. II. p.* 67. „ Rariſſima, inquit in „ *Centuria Plant. Rar.* & quantum mihi conſtat, Europæ noſtræ minus reliquis „ nota. Antecedenti perſimilis, niſi quod plerumque major, & folia floris umbo- „ nem luteum circumdantia, purpurei coloris pulchre a Natura picta. Tota hæc „ planta cum tribus antecedentibus & duabus ſequentibus, præprimis folia cum „ capitibus, ut Aizoum ſucculenta: ſapor aqueus, nitroſi quid occultans, quod „ in ſiccatis, quæ plane ſalſæ, clarius patet." Hæc deſcriptio eſt nimis brevis & nimis generalis, de qua plura in ſequentibus. Hujus porro Synonyma ſunt: Ficoides ſeu Ficus aizoides Africana major procumbens, triangulari folio, fructu maximo eduli, flore purpureo *Herm. Hort. Lugd. Bat. p.* 247. qui tanquam varietatem Ficus Hottentottorum vulgo, ſeu præcedentis ſpeciei, recenſet, a qua omnino differt. Chryſanthemi aizoidis Africani tertii, ſive triangulari folio, Breynii ſpecies ſecunda, flore purpureo *Raj. Hiſt. Plant. Tom. I. p.* 693. Ficoides Africana folio triangulari longiſſimo, flore purpureo *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann.* 1705. *p.* 240. *n.* 13. Tournefortius attendit ad Chryſanthemum aizoides Africanum, triangulari folio, flore aureo *Breyn. Cent. p.* 163. cui Breynius hoc perſimile, ſed plerumque majus & folia floris purpureo colore pulchre picta eſſe dixit. Sed non dicit Breynius folia æque longa eſſe; caules & tota planta poteſt eſſe major & robuſtior, licet folia ſint minora; & ex ſerie ſpecierum in Prodromo II. recenſitarum, ubi hanc, & quæ flore eſt carneo atque albo, poſt Ficum Hottentottorum locat, apparet has tres ſpecies illi proxime congeneres eſſe, & multum differre a Chryſanthemo illo aizoide Africano, triangulari folio, flore aureo *Breyn.* cui folia multo longiora ſunt. Videtur igitur Tournefortius non vidiſſe hanc ſpeciem & nomen ſuum ex Breyniana figura & ſimilitudine Breyniana cudiſſe. Sed non fidendum eſſe ſimilitudinibus, quas primi hujus generis & ſpecierum Auctores inſtituerunt, pluribus locis apparet. Melius ſane feciſſet Breynius, ſi paullo accuratius deſcripſiſſet & figuram addidiſſet, & ſic Tournefortius errorem foliorum longiſſimorum evitaſſet. Ficoides Africana major, folio triangulari, cauliculis rubicundis, fructu maximo, ſeu Ficus Hottentottorum *Wehm. Hort. C. Boſ.* vel hæc eſt, vel præcedentis ſpeciei varietas. Fructus autem hujus maximus dici non meretur.

An Ficoides Afra caule lignoſo infirmo, folio triangulari longiore & tenuiore, quam in duabus præcedentibus, flore violaceo filamentoſo plurimo *Boerh. Ind. II: p.* 289. *n.* 5?

MESEM-

Mesembryanthemum falcatum minus, flore carneo minore.

Mesembryanthemum falcatum minimum, flore purpureo parvo.

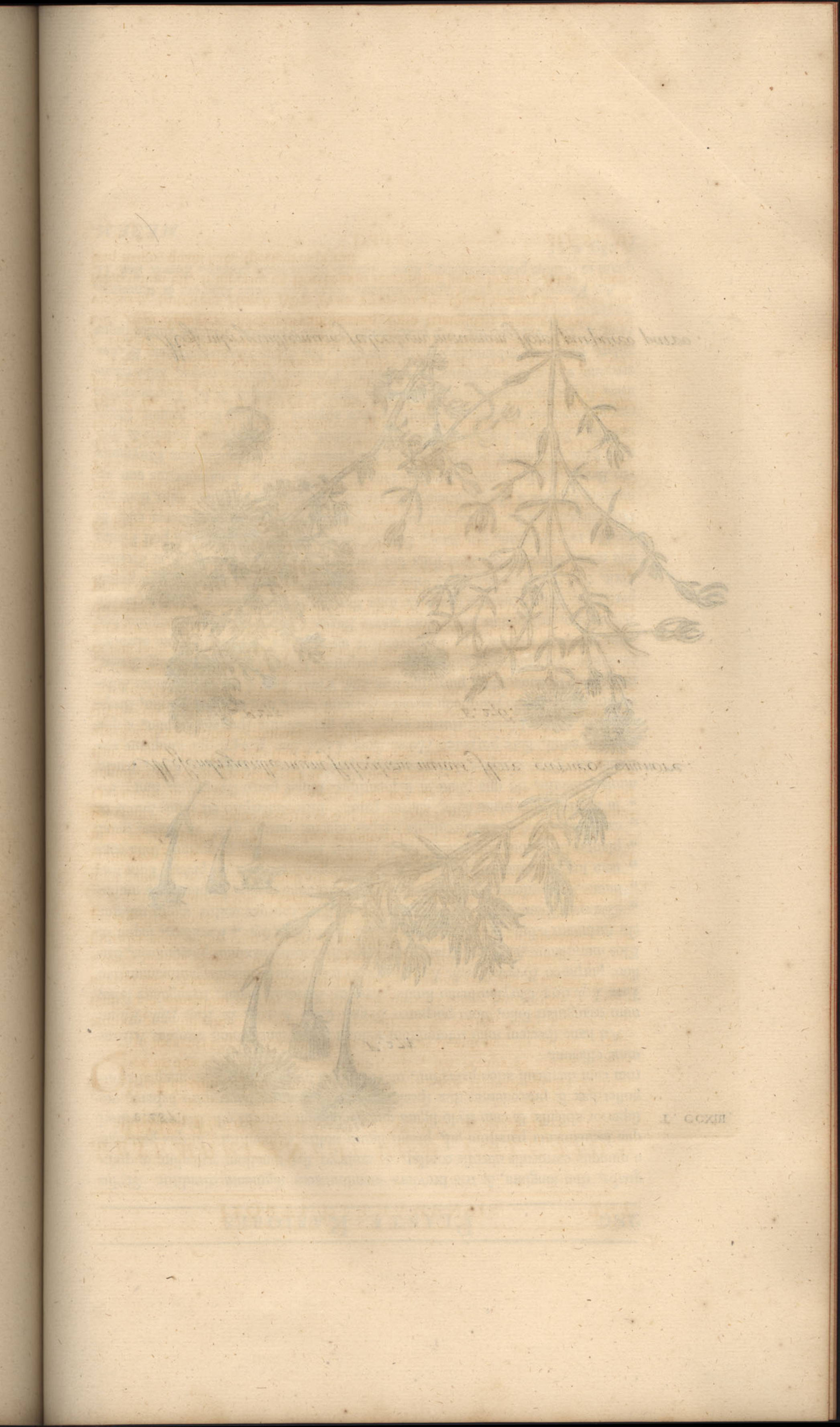

MESEMBRYANTHEMUM FALCATUM MINUS, FLORE CARNEO MINORE T. CCXIII. F. 274.

QUÆ folia cum angulis æqualibus acutioribus habent, triquetra glabra Minora, ex iis duæ tantum mihi innotuerunt ſpecies, hæc nempe & altera, de qua in ſequenti Capite. Caules autem hujus licet lignoſi ſint, ni tamen ſuſtententur, procidui eſſe ſolent, cinerei, a pedali ad bipedalem longitudinem protenſi, non admodum ramoſi, ramis foliis ad genicula cinctis brevioribus (vix ſemunciam longis) anguſtis, incurvis ſeu falcatis, e quorum alis alia faſciculatim naſcuntur minora & magis ſurrecta, lævia, ad Solem poroſa, coloris glauci pallidioris, (viridia nempe ſunt cum ſubcærulea nebula ſuperinducta) minus ſucculenta, ſaporis adſtringentis.

Superiores ramuli, Sole in Geminis & Cancro verſante, in pediculos oblongos, aliquot geniculis & foliorum conjugationibus interceptos, excurrunt, ad baſim floris craſſiores, quibus inſident flores modice ampli, & quam in ſequenti ſpecie, nonnihil majores, dilutiſſime purpuraſcentes, e numeroſis petalis anguſtis, radiatim expanſis, conflati, petalis nunc integris & cuſpidatis, non raro vero in duas treſve minutas lacinias in margine diviſis, exterius longioribus & latioribus, interius ſenſim anguſtioribus & brevioribus, ita ut in filamenta tandem abeant & a ſtaminibus diſtingui nequeant. Ceterum ſtamina plurima minus longa centrum floris occupant, apicibus flavicantibus terminata. Stylus in quinque cornicula modice introflexa diviſus eſt, criſpa, flavicantia. Flori ſubjicitur calyx quinquefidus, ſegmentis in margine membranaceis exſuccis ſubfuſcis, carinatis, ſubtus in parte convexa plerumque uncinatis ſeu ſpina, quæ in Roſarum caulibus naſcitur æmula, ſed molli & non pungente, præditis. Vaſcula inter petala & ſtamina exarida latent parva ſubrotunda, obtuſe turbinata, ex rubro purpurantia, quinque obtuſis angulis prædita, per maturitatem magis conſpicue anguloſa, quinquecapſularia, quæ figura prima & tertia integra, ſecunda diſſecta exhibentur.

Sola hujus figura eſt inter *Plant. Succul. Dec. IV. Tab.* 36. eaque vitioſa, nam nec folia, nec florem, nec calycem bene exprimit in eo, quod flos juſto minor ſit & petala omnia habeat ejuſdem magnitudinis, cujus filamenta & ſtamina plane omiſſa ſunt, quod in calyce ſpinæ deſint, quod folia obtuſa & teretia exhibeantur, nec eorum ſitus & curvatura rite exprimantur. Nomen *p.* 14. eſt, Ficoides ſeu Ficus aizoides Africana fruteſcens, folio glauco parvo, flore violaceo *Boerh. Ind. II. p.* 290. *n.* 8. quod nomen habetur etiam in *Ind. I. p.* 123. *n.* 13. An & Ficoides ſeu Ficus aizoides Africana arboreſcens lignoſa, folio glauco brevi, flore pallido *Ejuſd. Ind. I. p.* 122. *n.* 4? Quod nomen ſane bene & melius huic quadrat. Hujus porro ſpeciei ſynonyma mihi cenſentur:

Ficoides Africana minor procumbens, folio triangulari glauco *Volck. Fl. Nor. p.* 165. Ficoides Africana foliis anguſtis triangularibus, flore carneo majori *Schwer. Cat. App. Manuſcr.* Meſembryanthemum folio triangulari glauco parvo, flore violaceo, fruteſcens *Heuch. Nov. Prov.* 1711. *p.* 47. Quod nomen neceſſario huc referendum eſt, ſi ſuperius ex Boerhaavio recenſitum hujus loci ſit. Alias ſequentem magis, quam hanc ſpeciem exprimit.

MESEMBRYANTHEMUM FALCATUM MINIMUM, FLORE PURPUREO PARVO T.CCXIII. F. 275. 276.

PRÆCEDENTIS instar fruticescit hæc species, sed multo minor est omnibus partibus, semipedalem aut dodrantalem altitudinem raro superans, caulibus brevibus lignosis, e quibus plurimi ramuli breves resupini, per ætatem invicem implexi & valde frequentes, enascuntur, cortice inferius glabro e cinereo spadiceo vestiti, superiores vero ramuli e spadiceo lutescunt, foliis cincti perbrevibus, triquetris, angustis, falcis instar incurvatis, glabris, glaucis, extremo apice purpureis, si luci obvertantur punctatis, in quibus ea differentia observatur, quod in junioribus plantis, qualis figura nostra posterior 276. longiora sint & minus dense congesta, in annosioribus vero breviora sint & glomeratim nascantur, ut figura anterior 275. monstrat.

Flores liberrime profert & pleraque æstatis parte, novis emarcidis succedentibus, ostendit, quin & singuli satis diu perstant & multoties aperiuntur, ab initio convexi, dein radiatim expansi, petalis exterioribus longioribus planis, mediis brevioribus nonnihil incurvatis, interioribus, quæ circa stamina sunt, surrectis, filamentosis, unde fit, ut flores regularem & æqualiter radiatam figuram non obtineant, sed petala velut dislocata & dispersa videantur, præsertim nisi Sol ferveat; tempore enim valde calido magis regulariter & plane explicantur. Sunt vero petala interiora cuspidata integra, exteriora obtusiora, non raro bifida. Ceterum flores in extremis ramulis foliatis nascuntur, minores quam præcedentis speciei, & colore saturatiore præditi, nempe e violaceo purpurascentes, odorem spirantes nucleorum Persicorum contritorum; qui flores, præcedentis & aliorum multorum instar, minime integri & cohærentes in fundo extrahi possunt. Stamina floris umbilicum occupant surrecta, apicibus oblongis tenuibus flavis terminata, stylum occultantia & conspectui eripientia. Vasculum (figura quarta) quam præcedentis longe minus est, ex fusco purpureum, quinquecapsulare & quinque obtusis angulis in summitate terminatum, cui calyx circa medium connascitur, in quinque angusta & acuminata segmenta divisus, quorum duo, subinde tria segmenta latiuscula quandoque sunt, membranacea, concava fusca, subtus uncinata.

Non alia etiam hujus figura prostat, quam quæ est inter *Plantas Succul. Dec. V. Tab.* 42. quæ junioris plantæ nascendi modum non male repræsentat. Sed flores debebant esse paullo majores, petala magis obtusa, non tam regulariter expansa, nec debebant omitti media & interiora petala pedetentim minora: debebant porro exprimi stamina, quæ in hac specie satis conspicua & surrecta sunt, in foliis autem formam desidero, nam compressa fecit vel Figurator vel Sculptor, cum triquetra fieri oporteret. *Pag.* 9. recitatur nomen *Boerh. Ind. II. p.* 190. *n.* 19. nempe Ficoides Afra folio triangulari ensiformi brevissimo, flore dilute purpurascente filamentoso. Nec alia synonyma obtinuit hæc species, quam sequens, quod cum specimine transmisso communicatum habeo, nimirum Ficoides Africana foliis angustis triangularibus, flore carneo minori *Schwer. Cat. App.* quod commemorare libuit, ut noscatur, si quando Appendix illa typis fuerit excusa, quænam species indigitetur isto nomine.

Absolutis

Abſolutis variis Meſembryanthemorum Speciebus, reſtant ex Cauleſcentibus Radio in foliorum apice piloſo deſtitutis, quæ folia habent non interrupta, Teretia, innumeris granulis lucidis, globulorum glacialium inſtar ad Solem micantibus, undique obſita. Ex his quatuor tantum ſpecies ad notitiam meam pervenerunt, quarum prima mihi dicitur

MESEMBRYANTHEMUM PILOSUM MICANS, FLORE SATURANTER PURPUREO T. CCXIV. F. 277. 278.

CAULICULI & rami ad pedalem, ſeſquipedalem & bipedalem longitudinem excreſcunt, numeroſi & quaquaverſum ſparſi, graciles, quorum genicula inferiora in nodos extumeſcunt, ſuperiora vero nodis deſtituuntur, unciali aut paullo longiore diſtantia ab invicem remota, quibus folia adnaſcuntur teretia, ſaturatim viridia & fere glauca, ſed innumeris granis glacialibus denſe congeſtis reſplendentia, quæ ad genicula leniter coëunt & ex alis ſuis minora paria, modo una, modo gemella, modo terna emittunt, ſucculenta & ſapore leviter pungente linguam afficientia. Recta ſunt hæc folia & craſſiuſcula, in extremitate obtuſa, unde fit, ut ob gravitatem ſuam pendula plerumque obſerventur. Caulis & rami cortice veſtiuntur ex cinereo in fuſcum tendente, parte inferiori glabri, verſus medium vero & in ſuperioribus ramulis multis pilis vel ſpinulis innoxiis obſiti, cujuſmodi pili non in alia, quantum conſtat, quam in hac & duabus proxime ſequentibus ſpeciebus obſervantur.

Flores in extremis ramulis pediculis inſident longiuſculis, vel e ramorum divaricationibus, vel e foliorum alis egreſſis, majuſculi, e petalis laxioribus integris, ſimplici ſerie in orbem eleganter expanſis, conflati, circa quæ radiantur numeroſa ſtamina, apicibus pallidis terminata, quæ, quoniam flores colorem obtinent ex violaceo ſaturanter purpureum, eo magis conſpicua ſunt & non parvam flori gratiam addunt. Stamina hæc, ut in aliis, inter petala & embryonem oriuntur, embryo vero quinque corniculis villoſis, quæ ſtyli ſunt, terminatur. Vaſcula parva ſunt, quinquangularia, & per maturitatem ſtellam pentagonam repræſentant. Calyx non piloſus, granuloſus in quinque ſegmenta dividitur. Satis diu floret, novis floribus veteribus & emarcidis ſuccedentibus. Majo vero Junioque menſe flores hi potiſſimum comparent, & quamvis flores admodum regulariter explicentur, ſimulac tamen ſinguli flores defloruerunt, petala ſparſa & confuſa dependent.

Plantæ annoſiores folia habent breviora & florum pediculos magis curtos, cujuſmodi eſt figura minor 278. quæ vaſcula repræſentat, major vero 277. cum floribus junioris eſt plantæ. Obſervandum porro grana glacialia in hac ſpecie minus protuberare, quam in Meſembryanthemo piloſo micante, flore purpureo ſtriato, ſed magis depreſſa eſſe & ſibi invicem confundi, ut folia inde rugoſa fiant, ſecus ac in ſequentibus micantibus ſpeciebus.

Deſcribitur & depingitur in *Flora Nor. ſubnexa Heſper. Norib. J. C. Volck. p.* 223. *n.* 6. *fig.* 4. *p.* 224. At icon minus bona, eſt enim particula tantum ramuli, in qua deſiderantur pili, & nec flos, nec ſtamina ſatis accurate deſignantur. Porro deſcriptio imperfecta & nimis brevis eſt, in qua folia perperam dicuntur orbiculata, nec fructus piriformis dici meretur. Nomen eſt: Ficus aizoides Africana

teretifolia

teretifolia erecta, caule piloſo, flore purpureo copioſo ex H. M. V. Vereor autem ut erecta ſit abſque adminiculo hæc ſpecies; melius diceretur fruticeſcens. Mera ſynonyma ſunt:

Ficoides ſeu Ficus Africana foliis teretibus cryſtalliniſque miculis adſperſis, cauliculis piloſis ſeu hirſutis *Flor. Nor. p.* 165. Ficoides Africanum ramoſum majus, caule hirto *Raj. Hiſt. Plant. Tom. III. p.* 366. *n.* 20. Ficoides Africana erecta teretifolia, cryſtallinis micis conſperſa, caule piloſo, flore purpureo copioſo *Schwer. Cat.* Ficoides Afra fruticoſa, caule lanugine argentea ornato, folio tereti parvo longo, guttulis argenteis quaſi ſcabro, flore violaceo *Boerh. Ind. II. p.* 291. *n.* 8.

MESEMBRYANTHEMUM PILOSUM MICANS, FLORE PURPUREO PALLIDIORE T. CCXIV. F. 279. 280.

VALDE quam ſimilis eſt hæc præcedenti ſpeciei, ſed tota humilior, magis ramoſa & minus erecta. Folia autem, quam prioris, pallidiora, micis minoribus obſita, nonnihil longiora & anguſtiora ſunt, non recta, ſed incurva plerumque, extremitatibus minus craſſis. Cauliculi & pediculi minus hiſpidi; flores dilute purpuraſcunt, minores aliquantum, petalis propius ſibi admotis, ſtaminibus brevioribus, quæ non omnia, prioris inſtar, ſuper petala explicantur, ſed non pauca eorum pars in medio utriculi figura collecta obſervatur. Majo Junioque menſibus floret, & flores ſatis numeroſos profert, ſecundum ramulos e foliorum alis nunc ex altera tantum, nunc ex utraque parte enaſcentes, pediculis, quam in præcedenti ſpecie, nonnihil brevioribus & minus foliatis.

Per ætatem multum ramoſa & tortuoſa fit, &, ni alligetur, in ſe procumbit, pedalem altitudinem non ſuperans, ramulis teretibus gracilibus lignoſis, ſpadiceis tortuoſis, piloſitatem deponentibus, niſi in pediculis flores ſuſtinentibus, qui tum breviores fiunt & flores minores e violaceo dilute purpuraſcentes, ſplendentes gerunt. Flores autem e petalis latiuſculis obtuſis integris, nunc crebrioribus & ſibi invicem impoſitis, nunc nonnihil rarioribus, ejuſdem magnitudinis, regulariter Aſteris inſtar expanſis, conflati ſunt, qui in baſi non cohærent, nec integri, ſed ſeparatim extrahuntur. Stamina inter florem & embryonem proveniunt, partim ſuper petala ſparſa, partim in medio in capitulum collecta, apicibus luteolis prædita. Calyces in quinque ſegmenta diviſi piloſi non ſunt. Vaſcula, quinque obtuſis angulis prædita, quinquecapſularia ſunt, quæ per maturitatem ſi humeſcant, quod huic generi familiare eſt, ſtellatim expanduntur, ſegmentis quæ abſcedunt radiatim expanſis, in medio perforatis, in quorum umbilico veſiculæ quinque vel loculi membranacei ſtellatim digeſti ſunt, in quibus continentur ſemina arenoſa, per maturitatem e fuſco rufeſcentia.

Folia ſaporem habent aquoſum, in receſſu pungentem: in ſuperficie minutiſſimis granis glacialibus tota aſperſa ſunt. Ceterum ea in annoſioribus plantis ſuperiora verſus ſubtriquetra fiunt, ſed vix obſervabili differentia. Figura noſtra ſuperior 279. ſtatum plantæ annoſioris, inferior 280. juniorem repræſentat.

Non memini hanc ſpeciem vel depictam, vel deſcriptam eſſe, niſi ſit Canarienſis *Coſca* dicta, de qua ſtatim poſt Synonyma. Hæc vero videntur:

Ficoides

Mesembryanthemum pilosum micans, flore saturanter purpureo.
Mesembryanthemum pilosum micans, flore purpureo pallidiore.

Ficoides Africanum ramosum minus, floribus carneis, caule hirto *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p.* 366. *n.* 19. Ficoides humilis, foliis crystallinis miculis adspersis *Pein. Hort. Bos. Ann.* 1712. 1713. Ficoides Afra fruticosa, foliis teretibus, tenuibus acutis longioribus *Boerh. Ind. II. p.* 291. *n.* 10.

A *Bobarto in Hist. Oxon. Part. III. p.* 507. *n.* 9. & inde a *Rajo Hist. Plant. Tom. III. p.* 364. *n.* 5. Ficoides minor Canariensis teretifolia, micis argenteis aspersa, *Cosca* dicta, sequentem in modum describitur: „Hujus, inquit, ramuli „ crebrius nascentes humum petunt. Folia longa angusta teretia, ex adverso bina, „ præcedentis (Neapolitanæ) conformia, æque ac cauliculi succosi, e viridi ru- „ bentes, micis argenteis, præsertim Sole splendente, consperſa sunt. Flores „ radiati, ex tenuibus petalis conflati, carnei sunt coloris, quibus capsula semi- „ nalis carnosa, in quinas cellulas divisa, succedit." Hæc sunt quæ de hac planta memoriæ relicta habemus. Figura nulla ejus prostat. *Cosca* nomen intercidit, an etiam planta, non determinaverim. Quodsi vero remansit apud nos planta, necesse est, ut vel hanc, vel sequentem pro ea habeamus. Quo minus autem sequentem existimemus, sunt striæ in flore valde conspicuæ, quas prætervisas fuisse credere non licet. Igitur si aliis videatur, sit hæc tantisper, donec aliam reperiamus, Canariensis species, cujus Synonyma sunt:

Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides teretibus foliis succosis, micis argenteis interspersis, flore carneo, ex Insulis Fortunatis: *Cosca* Insulanis vulgo *Pluk. Alm. p.* 149. Mesembryanthemum minus Canariense teretifolium, micis argenteis consperſum, seu glaciatis quasi micis splendentibus ornatum, flore carneo, *Cosca* dictum *Heuch. Nov. Prov.* 1711. *p.* 47.

MESEMBRYANTHEMUM PILOSUM MICANS, FLORE PURPUREO STRIATO T. CCXV. F. 281.

MEDIA hæc est inter ultimam & penultimam modo memoratas species. Flos penultimæ quidem magnitudine est, at colore dilutiore purpureo tinctus: folia breviora sunt & angustiora, cauliculi pilis brevioribus, ultimæ instar, obsiti, cui & foliorum angustia respondet, verum ea breviora habet & granis glacialibus majoribus obsita, flores majores saturatiore purpureo colore tinctos. Ab utraque vero specie notabiliter distinguitur in eo, quod calyx & fructus basis valde pilosa sit, quod flores absque multa violacea mixtura, simpliciter & dilute purpurei, stria saturatiore purpurea, secundum longitudinem petalorum decurrente, picti sint, & quod stamina una in orbiculum, seminum Malvæ aut caseoli figura, colligantur ab initio, quæ licet postea magis surrigantur, nunquam tamen sparguntur. Stamina hæc caseoliformia colorem obtinent pallide virentem, umbilicum autem caseoli circulus occupat ruber.

Ceterum plantæ juniores folia habent crassiora & longiora, granis vel micis crassioribus obducta, flores vero majores, coloris longe pallidioris, stria etiam pallidiore notatos. Quin & annosiorum plantarum flores sub primam explicationem albicant, postea vero secunda & tertia apertione saturatiorem purpureum colorem acquirunt. Figura nostra ad annosiorem plantam facta. Eodem cum præcedentibus tempore floret, & flores æqualiter radiatimque explicat, diuque satis

 retinet,

retinet, quorum petala, ut in duobus præcedentibus, ejusdem invicem magnitudinis sunt. Calyces in quinque crassiuscula segmenta divisi pilosi sunt. Vascula subnascuntur parva, depressa, quinque tuberculis terminata, quinquecapsularia, semina parva continentia, quæ num. 1. seorsum designata sunt.

Descripta & depicta primum fuit hæc species in *Fl. Nor. Hesper. Norib.* subnexa *p.* 221. *n.* 2. Ficus aizoidis teretifoliæ, foliis crystallino rore elegantissime consperſis, floribus dilute roseis, ex H. M. V. titulo. „ Genita, inquit Auctor, „ est hæc planta anno 1705. ex semine, quod ex Promontorio Bonæ Spei nobi- „ scum est communicatum. Caules & ramuli ejus rotundi, &, postquam adolevit, „ duri & lignosi, undique pilosi seu hirsuti. Flores illius in horum summitatibus, „ ex succoso villoso quinquangulari calyce vel gemma germinant, quorum fo- „ liola complura sunt & rosea, lineolis rubicundis notata. Postquam defloruerunt, fructus succedit quinquangularis, qui ad maturitatem accedens, seminum „ minutissimorum copiam reconditam habet." Figura est *p.* 224. *n.* 2. quæ satis „ bene respondet ipsi plantæ, nisi quod folia nonnihil crassiora & florum petala justo obtusiora, quam habet ipsa planta, exhibeantur.

Altera figura est inter *Plant. Succul. Dec. IV. Tab.* 35. quæ videtur ad juniorem plantam facta, folia enim nimis longa crassaque sunt. Figura flores satis bene exprimit, caseoli autem in medio floris nimis elevati sunt, in quibus omitti debebant anguli, addi vero debebant pili per omnes ramulos. Caules, ut in descriptione qualicunque dicitur, non erecti sunt, sed, ni sustententur, recumbunt. Observandum etiam nomen longe alienum adscribi *p.* 13. nempe Ficoides seu Ficus aizoides Africana, folio longo tenui, flore aurantio *Boerh.* Quomodo autem, si hujus floret loci, cohæret flos aurantius & in nomine Anglico, *The Hairy Spindle-leaved Fig-Marygold, with a pale Purple-flower?* Quid Fig-Marygold? E Synonymis occurrunt:

Ficoides Africana procumbens teretifolia, crassioribus micis crystallinis adspersa, caule magis fistuloso, flore dilutioris rosei coloris, in medio rubro ornato *Schwer. Cat.* Ficoides humilis, foliis teretibus granulatis, caulibus pilosis, flore purpurascente *Pein. Hort. Bos. Ann.* 1712. & 1713. Ficoides Afra fruticosa, caule lanuginoso, folio tereti parvo brevi guttato, flore violaceo *Boerh. Ind. II. p.* 291. *n.* 9. Forte Ficoides Mesembryanthemum tenuissimis vermiculatis foliis Africanum, Hort. Compton. Pluk. *Amalth. p.* 90.

Ficoides Africana teretifolia, crystallinis micis adspersa, flore intus lætissime purpurascente, extus argenteo nitore splendente *Schwer. Cat.* videtur hujus varietatem cum floribus junioribus & primum explicatis denotare.

MESEMBRYANTHEMUM MICANS, FLORE PHOENICEO, FILAMENTIS ATRIS T. CCXV. F. 282.

PEDALIBUS & bipedalibus surgit cauliculis, qui, ni fulciantur, procumbere solent, lignosis & multum ramosis, ramulis teretibus gracilibus, ex sextantali plerumque distantia geniculatis & brachiatis, folia autem breviorem, sesquiuncialem nempe & uncialem distantiam observant, unciam plerumque longa, crassiuscula, (in annosiori planta, ad quam figura nostra posterior cum flore facta,

paullo

Mesembryanthemum pilosum micans, flore purpureo striato.

Mesembryanthemum micans, flore phœniceo, filamentis atris.

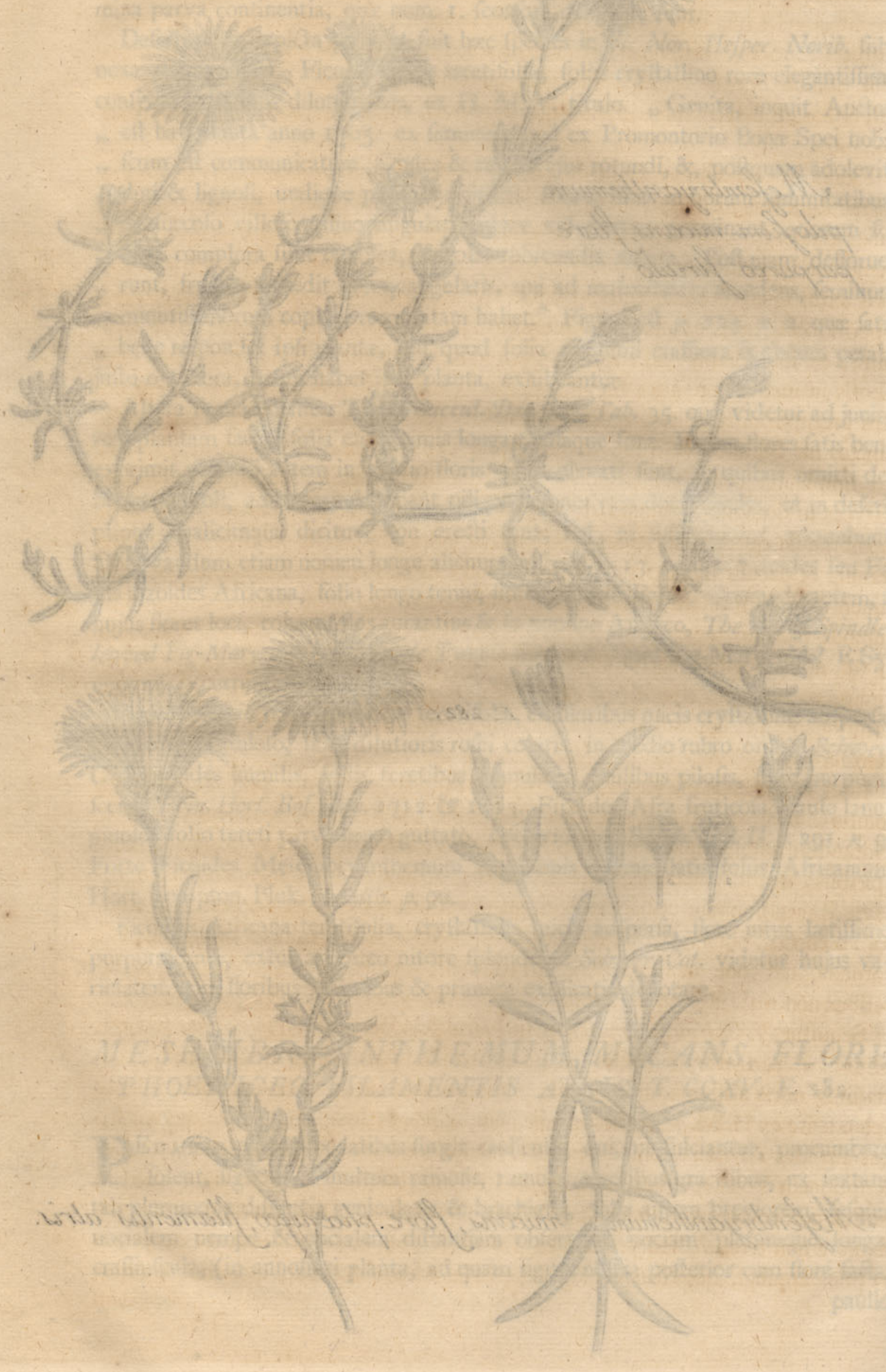

paullo anguſtiora & breviora, in juniore, cujuſmodi eſt altera cum vaſculo, longiora & craſſiora, non prorſus teretia, ſed obtuſe triangularia (quamvis iſti anguli tam obtuſi ſint, ut teretia potius, quam triquetra, dici mereantur folia) tota micis argenteis reſperſa, coloris ceteroquin luteo-virentis. Caules ramique inferiores ſpadicei ſunt & glabri, ſuperiores vero e fuſco rufeſcunt & aſperi tractanti apparent, multis punctis albidis, quæ olim micæ fuerunt, obſiti, ſummi autem pediculi & florum calyces micis granulisque argenteis, foliorum inſtar, ſed craſſioribus donantur.

Flores in cacuminibus pediculis uncialibus & ſeſquiuncialibus (ad vaſculorum augmentum longioribus) innaſcuntur ſatis ampli, concavi, margine reflexo, circa baſim annulo quodam cohærentes & velut monopetali, ita ut toti extrahi queant, ex numeroſis petalis ſenſim minoribus & ad umbilicum filamentoſis conſtructi, coloris extus ſqualide rubeſcentis, tunica aurea, ad Solem lucente ſplendenteque, ſuperinducta, intus ex phœniceo luteſcentis, oris reflexis ſaturatiore colore inſignitis, ex luteo nempe ad rubrum, qui puniceus appellari ſolet, vergente, filamentis in medio flore circa ſtamina albida locatis atris, quibus hic flos a plurimis aliis prompte diſtinguitur, quamvis & natura ſua ſpecioſus & a pleriſque aliis diſtinctus ſit. Stamina vero brevia ſunt, non expanſa, nec in utriculum collecta, ſed ſimpliciter congeſta, farinoſa, inter quæ ſtylus latet villoſus quinquefidus. Calyces in quinque ſegmenta dividuntur, quæ ſubinde reflexa & uncinata ſunt, membranula quadam ad margines tenui & pellucida cincta, ſubinde vero membranula & unculis illis carent. Vaſcula parva ſunt, depreſſa, quinque radiis prominentibus & totidem intus loculis diſtincta, per ſiccitatem fuſca, contracta, cujuſmodi ſeorſum num. 2. integrum, 3. tranſverſim ſectum exhibetur. Tota fere æſtate, novis floribus marceſcentibus ſuccedentibus, floret. Jam, ut hactenus ſuevimus, recenſeamus Synonyma Auctorum, & primo quidem eorum, qui vel deſcriptionem, vel figuram aliquam dederunt, dein qui ſolo nomine ejus mentionem fecerunt.

Inter hos primus eſt *Rajus*, qui Ficoidis Africani caule aſpero, flore rutilante, coloris Cinnamomi *Hiſt. Plant. Tom. III. p.* 366. *n.* 21. titulo ſatis bene deſcripſit. Notandum autem, quæ ſtamina dixit nigreſcentia apicibus albidis coronata, cum apicibus careant, pertinere potius ad petala, & quem colorem cinnamomeum vocavit Rajus, non tam in flore recenti, quam vetuſto & marcido, vel potius in ramulorum cortice, obſervari. Ceteroquin bene obſervat Rajus, folia ex triangulari eſſe rotunda, ſed cum, ut ſupra demonſtratum eſt, anguli ſint vix conſpicui, pro teretibus non male habentur folia hæc.

Sequitur *J. C. Volckamerus*, cui in *Flora Noribergenſi Heſperidibus* ſubnexa *p.* 222. *n.* 3. dicitur, Ficoides ſeu Ficus aizoides Africana teretifolia erecta, cryſtallinis micis adſperſa, flore amplo puniceo intus, extus ad Solem aureo fulgore ſplendente ex H. M. V. fratris nempe, cui in *Flor. Nor. p.* 165. Ficoides ſeu Ficus aizoides Africana, foliis teretibus cryſtallinis miculis adſperſis, dicta fuit. Deſcriptionem Volckamerianam, quia cum Rajana congruit, neutra vero, quod in noſtra non contineatur, habeat, recenſere ſuperſedeo. Obſervandum autem eſt, figuram non tertiam, ſed primam in *Tabula p.* 224. hujus loci eſſe, & perperam ei pilos appingi, quos ſculptor figuræ quartæ addere debebat, quantum ego quidem

dem judico. Particula ſaltem eſt ramuli, ſed floris figura ſatis monſtrat, hujus ſpeciei eam eſſe.

Porro figuram hujus habet *Petiverus Gazoph. Tab.* 7. *fig.* 9. cui in *Catal. Vol. II. num.* 486. Ficoides Capenſis tereti folio, flore croceo, dicitur. Figura, ut reliquæ ipſius, non placet. Videtur ad plantam marceſcentem facta, & deſunt petala floris minora ac capillamenta nigra, quo defectu etiam laborat tertia, quæ hujus proſtat, figura inter *Plant. Succ. Dec. I. Tab.* 8. cui *p.* 9. titulus, Ficoides Capenſis folio tereti argenteo, petalis perplurimis aurantiacis.

Reſtant qui ſola nomina dederunt. Eſt autem Ficoides Meſembryanthemum prælongo ſubtereti folio, micis roridis ornato, flore amplo amœniſſimo aureo *Pluk. Amalth. p.* 89. Ficoides Africana erecta teretifolia glauca, cryſtallinis micis adſperſa, flore magno, flammei coloris intus, extus ad Solem aureo fulgore ſplendente *Schwer Cat.* Ficoides Africana foliis Sedi minoribus oblongis, flore ampliſſimo atro-purpuraſcente, in ſummitate aureis micis circinato *Tit. Hort. Maur. p.* 74. Ficoides ſeu Ficus aizoides Africana, folio viridi, micis quaſi glaciatis ſplendentibus ornato, flore coccineo *Boerh. Ind. I. p.* 124. *n.* 22. ni fallor. Vel

An Ficoides ſeu Ficus aizoides Africana, folio longo tenui, flore aurantio *Boerh. Ind. I. p.* 124. *n.* 24? *II. p.* 291. *n.* 5? de quo Capite de Meſembryanthemo tenuifolio fruticeſcente, flore croceo.

Hæ ſunt Meſembryanthemi ſpecies in Horto Elthamenſi naſcentes hodieque læte vigentes, dempto Meſembryanthemo foliis corniculatis longioribus, quod anno 1732. hiemis injuria periit, quam ſpeciem, vel quaſcunque alias, quæ in hoc libro non continentur, qui communicare voluerit, rem faciet gratiſſimam.

MILIUM AMERICANUM HUMILE, PANICULA RARA T. CCXVI. F. 283.

MILIO vulgari culmo, foliis & ſemine ſimile eſt, ſed humilius & gracilius, paniculamque habet minus ſparſam, e granis rarioribus conflatam.

Pedali vero & ſeſquipedali eſt altitudine, culmo piloſo, e quo folia ſimiliter piloſa oriuntur, caulem aliquouſque, ut in aliis Culmiferis, vaginæ inſtar cingentia, parte interiore, qua culmum ſpectant, magis hirſuta ſeu pilis crebrioribus obſita, quam exteriore, marginibus nullis pilis præditis. Quæ folia, quando floret planta, ut ſemina nutritio ſucco uberius ſuppleantur, ſenſim ab acumine, ceu in aliis Cerealibus, exareſcunt.

Panicula e locuſtis conſtat ſimplicibus, ſeu non ſquamoſis, gemellis nempe glumis virentibus, ad quarum baſim alia anguſtior exterius apponitur, quarum ſinu embryo fovetur, e duobus corpuſculis navicularibus lucidis compoſitus, in quibus grani rudimentum, ſtylus & ſtamina hærent, apicibus violaceis prædita. Quæ corpuſcula dein coëunt, granoque pro involucro inſerviunt, quod adeo arcte complectuntur, ut nonniſi fuſtitundina ſeparari queant. Semina hæc albida, lucida, ſeorſum in margine appicta ſunt.

Brevi tempore enaſcitur, & cito ad maturitatem, duorum nempe menſium ſpatio, pervenit. Sponte autem naſcitur in Virginia & Carolina. Cum grana vulgari ſimilia gerat, ad eadem ad quæ vulgare Milium, nempe ad juſcula & pultes conficiendas,

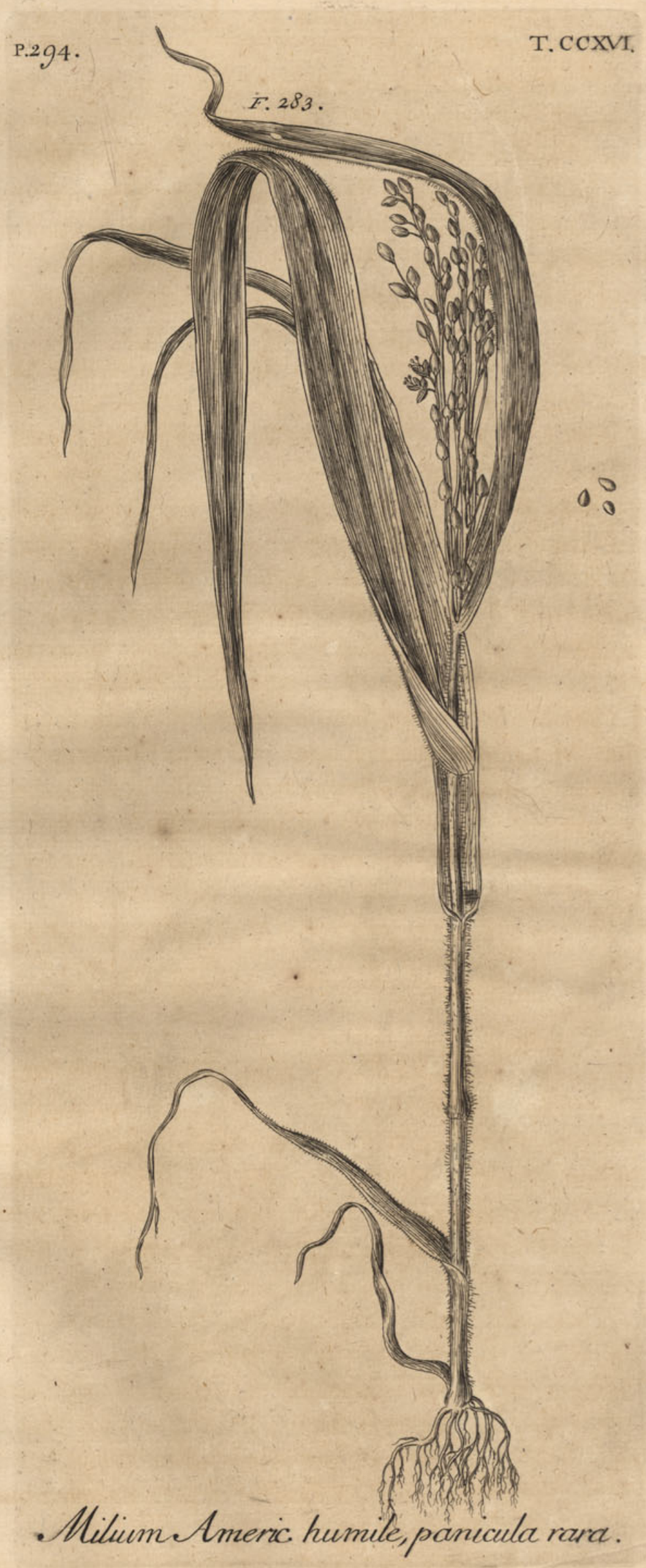

Milium Americ. humile, panicula rara.

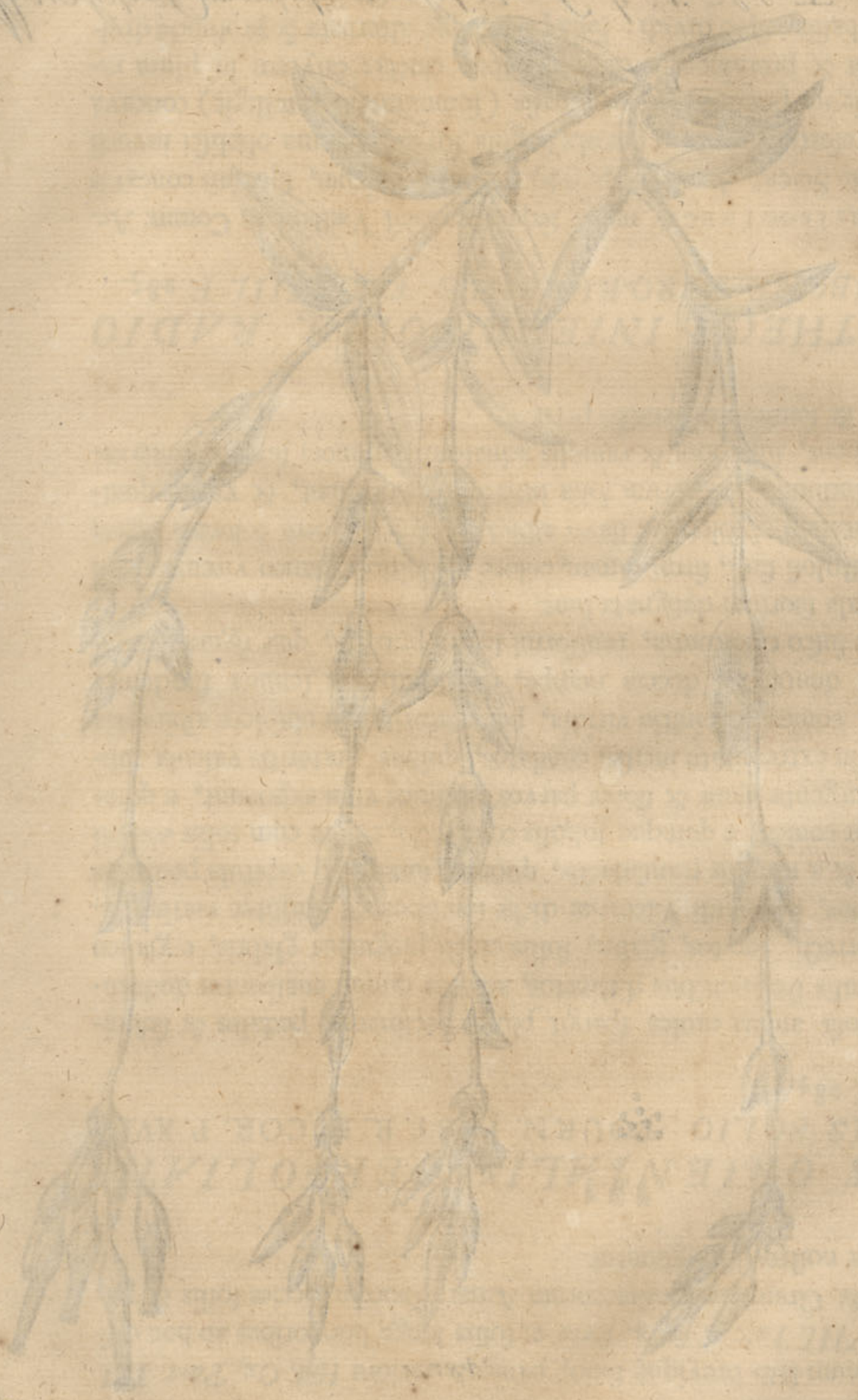

Myosotis Orientalis perfoliata, Lychnidis folio Tourn.

ficiendas, adhiberi poterit. Sed quoniam rariore conſtat grano, minus, quam illius, lucroſa erit ejus cultura.

Milium Virginianum lato brevique folio, panicula rariore *Hiſt. Ox. Part. III. p.* 196. *n.* 4. *Sect. VIII. Tab.* 5. *fig.* 4. *ſerie* 2. foliis longe brevioribus ab hoc differt. Ceteræ Milii & Graminum miliaceorum Americanorum ſpecies foliis & paniculis tenuioribus a noſtro diſtinguuntur.

MYOSOTIS ORIENTALIS PERFOLIATA, LYCHNIDIS FOLIO TOURN. INST. R. H. COR. P. XVIII. *T. CCXVII. F.* 284.

EX radice fibroſa annua caules ſpargit plures reclinatos, pedales & ſeſquipedales, geniculis frequentibus diſtinctos, ad quæ ramuli enaſcuntur dodrantales & pedales, ſurrecti, teretes, glabri, foliis cincti pinguibus glabris, e glauco nitide cæruleſcentibus, Lychnidi Vaccariæ dictæ ſimilibus & ſimiliter verſus baſim connaſcentibus & a ramulis tranſadactis, quorum ſummitati capitula pediculis tenuibus innaſcuntur conica, e quinque foliolis conſtructa, colore cum foliis eodem prædita, quæ Sole urgente hiant & flores parvos candidos viſui exponunt, e quinque petalis planis, in extremitate inciſis, conflatos, quibus præteritis vaſcula ſubnaſcuntur oblonga, conica, ab initio viridia, per maturitatem obſolete albicantia & ſtriata, pluribus denticulis, decem nempe, dehiſcentia, & ſemina fundentia majuſcula rugoſa, e fuſco rufeſcentia, reniformi figura prædita, quæ figura ſecunda, prima vero petala ſeorſum deſignata ſunt.

Caules & rami fiſtuloſi ſunt, firmi tamen, colore ab initio e glauco virente, dein ad ſeminum maturitatem obſolete ex flavo albicante, tincti, quem colorem etiam folia marceſcentia induunt. Ceterum folia inferiora latiora ſunt, & venas quaſdam levidenſes habent, ſuperiora & ramulis adnaſcentia minora ſunt & venis carent. Julio floret, & ſeminibus peractis perit.

OBELISCOTHECA INTEGRIFOLIA, RADIO AUREO, UMBONE ATRO-RUBENTE T. CCXVIII. F. 285.

„ OBELISCOTHECÆ notas ſequentes facit Vaillant in Comm. Ac.
„ R. Scient. A. 1720. p. 329. diſcum conicum, ſquamis concavis
„ refertum, quarum ſingulæ ſingula foveant ſemina obeliſci inverſi
„ figura prædita, quorum baſis (ſummitatem intelligit) concava
„ ſit & prominentiis dentiformibus cincta: calycem in plura ra-
„ diata foliola ad baſim uſque dividi: folia plerumque alternata & profunde divi-
„ viſa eſſe. Cujus generis ſpecies tres recenſet: (1) Obeliſcothecam Hydro-
„ phylli folio, lobis latioribus: (2) Obeliſcothecam Hydrophylli folio, lobis an-
„ guſtioribus: (3) Obeliſcothecam trifido folio. Quibus ſpeciebus quartam addo folio integro præditam, quam vel ex nomine Plukenetii hujus generis ſpeciem eſſe conjectare potuiſſet, vocat enim Plukenetius, Chryſanthemum Helenii folio, umbone floris grandiuſculo prominente *Alm. p.* 99. cujus figuram dedit *Phytogr. Tab.* 242. *n.* 2. ſed valde imperfectam, folium nempe tantum & florem male deſignatum.

Caules hæc ſpecies ex radice perenni plures profert, cubitales & ſeſquicubitales, erectos, teretes, ſtriatos, herbaceos & virentes, aut ſubinde, verſus ramorum ortum, obſcure purpureos, in paucos ramos vel ſtolones potius floridos diviſos, ſurrectos, aut leniter in latera verſos, quibus folia adnaſcuntur inferius longiora & latiora, verſus baſim anguſtata, ſuperius breviora & anguſtiora, lata baſi prædita, & abſque pediculis ramis adnaſcentia, per margines obiter & vix conſpicue inciſa, dilute virentia, hirſuta & crebris pilis utrinque obſita, alterno ordine, præter ima ſtolonum, quæ non raro adverſa ſunt, progredientia. Ima autem folia, quale ſeorſum figura marginali quinta appictum eſt, inferioribus minora ſunt & in pediculum oblongum attenuata.

Flores pediculis prælongis, dodrantalibus nempe & pedalibus, (quod in figura noſtra, ne tabula libri molem excederet, obſervari non potuit) innaſcuntur, ſimiliter ac caules & ſtolones, teretibus ſtriatis & piloſis, ampli & venuſti, e duodecim tredecimve ſemifloſculis latis & oblongis, rigidiuſculis, in extremitate duabus tribuſve parvis crenis inciſis, & innumeris floſculis minutis, in quinque exiles lacinias diviſis, conſtructi, in umbonem prominentem cum ſquamis eis intermixtis coactis, radio colore aureo, umbone vero & floſculis atro-purpureo colore inſignitis. In ſemifloſculis nullum ſtylum obſervavi, ſemina tamen eis adnata oblonga, plana & compreſſa, ſemifloſculis arcte cohærentia, inania, nuda, i. e. nec pappoſa, nec ariſtata, cujuſmodi etiam ſunt, quæ floſculis ſubjiciuntur, ſed anguſtiora & quadrangula, in ſummitate latiora & nonnihil excavata, minora quam in aliis ſpeciebus, & prominentiis dentiformibus deſtituta, per maturitatem cinerea, quæ ſeorſum figura marginali quarta, tertia vero ſquamæ, ſecunda floſculi, prima ſemifloſculi appinguntur.

Calyx e duplici triplicive foliolorum oblongorum planorum, piloſorum, ad baſim uſque ſeparatorum, ſerie conſtat. Umbo vel diſcus ab initio humilior eſt, per vetuſtatem prominentior.

Auguſto floret & planta non tantum ob elegantiam ſed & florum durabilitatem, cum ſinguli ad quinque & ſex ſeptimanas perſtent, æſtimanda eſt. Natale ipſi ſolum eſt America, ſpeciatim Marilandia, Virginia & Carolina.

Obeliſcothecam dixit Vaillant, quoniam, ut ipſe interpretatur, ovaria ſpecierum hujus generis repræſentant obeliſcos, inverſas nempe figuras quadratas in metæ formam deſinentes. Sed inepte ſemina ovaria, & ineptius ovaria thecas vocat, &, ni interpretemur ſemina obeliſciformia ſquamulis illis velut thecis recondi, explodendum foret id nomen & Obeliſcoſpermi ſubſtituendum eſſet.

Dracunculus Virginianus latifolius, petalis florum longiſſimis purpuraſcentibus *Hiſt. Ox. Part. III. p.* 42. *Sect. VI. Tab.* 9. ſerie tertia, hujus etiam generis ſpecies eſt, foliis integris prædita, quæ Obeliſcotheca integrifolia, radio pendulo, anguſto purpuraſcente, vocari poteſt, & Horti etiam noſtri alumna eſt.

Obeliscotheca integrifolia radio aureo, umbone atro rubente.

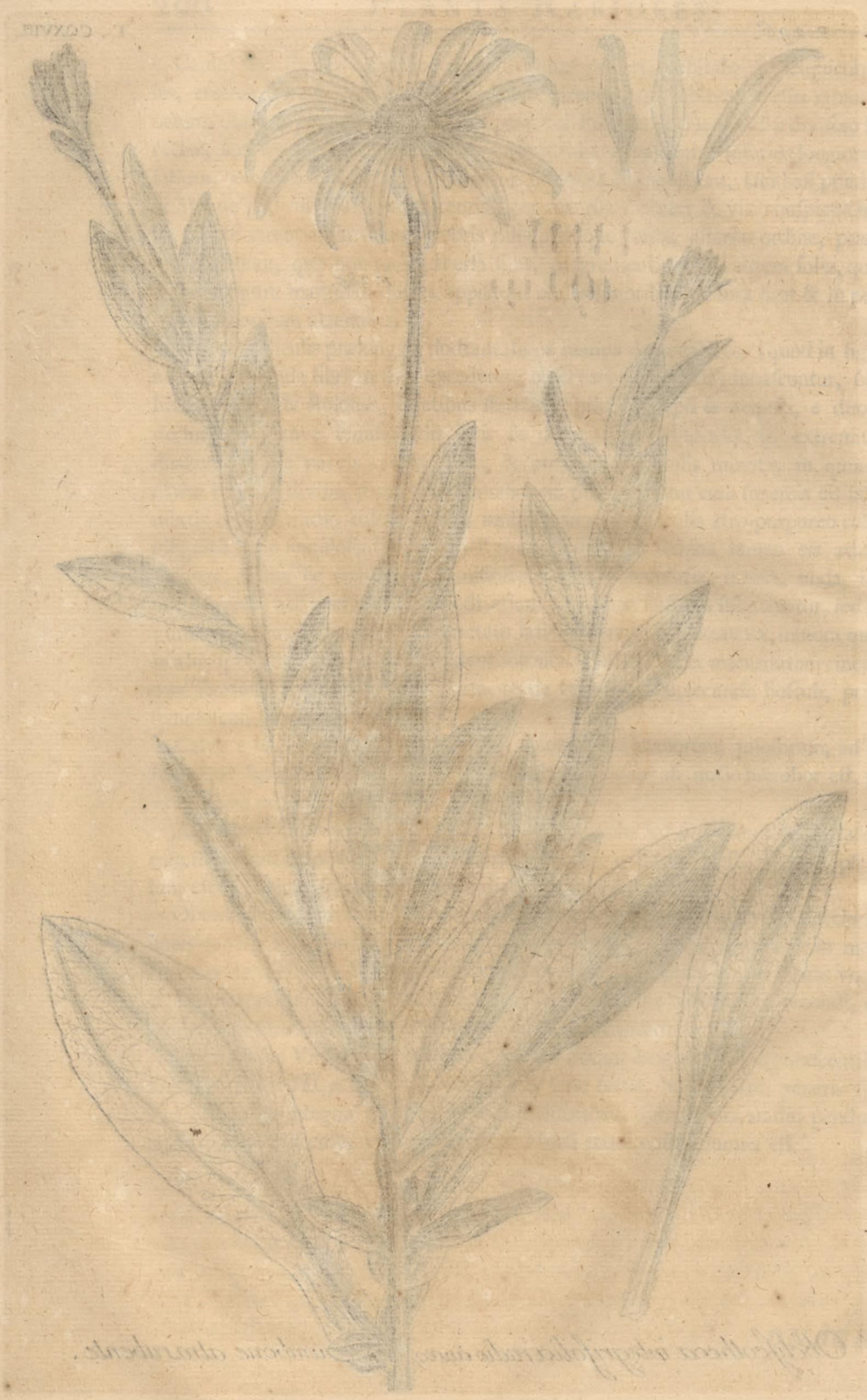

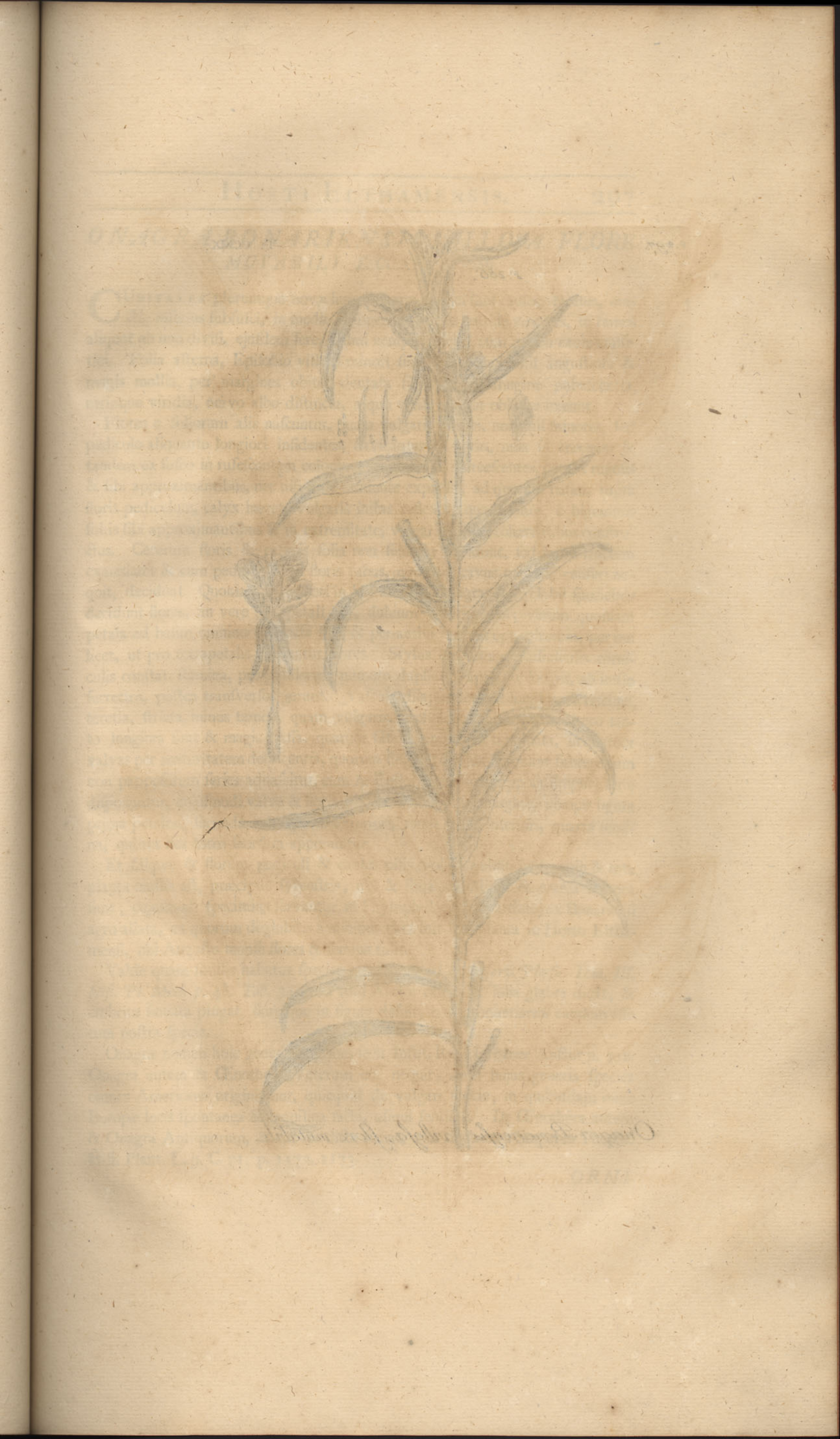

Onagra Bonariensis villosa, flore mutabili.

ONAGRA BONARIENSIS VILLOSA, FLORE MUTABILI T. CCXIX. F. 286.

CUBITALES plerumque novæ huic Onagræ ſpeciei ſunt caules, teretes, erecti, inferius ſubfuſci, in medio & ſuperiora verſus pallide virentes, in ramos aliquot ab imo diviſi, ejuſdem fere, culmi nempe minoris, cum medio caule craſſitiei. Folia alterna, Epilobio villoſo minori ſimilia, ſed nonnihil anguſtiora & magis mollia, per margines obiter dentata ſunt, molli lanugine pubeſcentia, utrinque viridia, nervo albo diſtincta, a quo venæ aliquot obliquæ exeunt.

Flores e foliorum alis naſcuntur, quam vulgaris ſpeciei, nonnihil minores, ſed pediculo aliquanto longiori inſidentes, flavicantes ab initio, mox in croceum & tandem ex fuſco in rufeſcentem colorem abeuntes, cito marceſcentes, petalis rugoſis & ſibi approximantibus, nec niſi Sole candente expanſis, ad quorum baſim, ſupra floris pediculum, calyx hæret, vulgaris inſtar reflexus, quadrifolius, e bigeminis foliis ſibi approximantibus & in extremitate, vulgaris inſtar, cohærentibus conſtructus. Ceterum floris & calycis folia non ſejuncta decidunt, ſed ſupra fructum exareſcunt & cum pediculo, qui floris tubus, quoniam cavus non eſt, cenſeri nequit, decidunt. Quoniam igitur toti in hac aliiſque Onagræ & Epilobii ſpeciebus decidunt flores, an vere tetrapetali ſint, dubium videri poſſet; verum quoniam petala ad baſim omnino disjuncta ſunt & perianthii tantum ope cohærent, per me licet, ut pro tetrapetalis habeantur flores. Stylus e quatuor craſſiuſculis corniculis conſtat: ſtamina, pro petalorum numero duplicata, apices oblongos, ab initio ſurrectos, poſtea tranſverſos gerunt. Vaſcula dilapſis floribus longius excreſcunt, teretia, ſtriata, minus tamen, quam vulgaris, profunde, quibus etiam altero tanto longiora ſunt & magis craſſa, quatuor bifidis eminentiis terminata, in quatuor valvas per maturitatem dehiſcentia, quorum ſingulis duplex ſeminum ſubteretium non pappoſorum ſeries adnaſcitur, cum in Epilobiis ſemina pappoſa ſimplici ſerie diſponantur, cujuſmodi valva & floris petalon ſeorſum in margine, nempe figura prima petalon, ſecunda valva parte exteriori, tertia parte interiori, quarta ſemina, quinta flos totus ſeorſum apponuntur.

Et ſiliquæ & florum pediculi & caules pilis mollibus obſiti ſunt, quin & tota planta mollis eſt, præcipue ſylveſtris, ubi & folia anguſtiora & omnia minora ſunt; cujuſmodi ſpecimina ſervantur in Phytophylacio Sherardino, ex Bonarienſi agro allata, ex quorum deglubitis ſeminibus nata fuit hæc planta in Horto Elthamenſi, ubi Auguſto menſe flores & ſemina tulit.

Valde quam ſimilis habetur ſpecies apud *L. Feuillée Obſerv. Phyſic. Tom. III. Hiſt. Pl. Med. p.* 48. *Tab.* 34. Sed cum Auctor caules & folia glabra dicat, & crebrius ſinuata pingat, floreſque in figura deſint, non pronuntiarim eandem eſſe cum noſtra ſpecie.

Onagræ nomen huic generi proprium fecit Inſtit. Rei Herbariæ Auctor p. 302. Onagra autem & Œnothera Veterum eſſe nequit, quod hujus generis ſpecies omnes Americanæ originis ſint, quicquid de vulgari ſpecie, in quibuſdam nunc Europæ locis ſpontanea & inquilina facta, aliqui ſentiant. De Œnothera autem & Onagra Antiquorum, & cur ita dicta fuerit, vid. Bodæum a Stapel in Thephr. Hiſt. Plant. L. 9. C. 21. p. 1172. 1173.

ORNI-

ORNITHOGALI VIRGINICI FACIE, HERBA TUBEROSA CAROLINENSIS T. CCXX. F. 287.

ORNITHOGALO luteo parvo Virginiano, foliis gramineis hirſutis Baniſteri *Pluk. Alm. p.* 272. *Tab.* 350. *fig.* 9. valde ſimilis, & antequam flores proferret, eadem videbatur planta hæc, a qua non niſi foliis majoribus diſtinguere poteram, ſed cum flores proferret & de radice tuberoſa certior fierem, diverſam agnovi.

Folia ei ex eadem radice plura naſcebantur, dodrantalia, carinata, Gramini nemoroſo hirſuto ſimilia, per margines, immo per omnem ſuperficiem, ſed minus hic conſpicue, piloſa, utrinque dilute vireſcentia, vetuſtiora e viridi luteſcent a & tandem xerampelina. Circa folia & dein ex eorum alis, vel potius inter ea ad baſim capitula aliquot naſcebantur ſeſſilia oblonga, obtuſe trigona, quorum ſummitati flores nudi hexapetali inſidebant, e petalis duum ordinum, tribus exterioribus latioribus, virentibus, hirſutis, (cujuſmodi & capitula ſeu vaſcula ſunt) & tribus interioribus anguſtioribus glabris, e viridi luteſcentibus, conflati, e quorum ſinu ad fundum ſtamina egrediebantur ſex, apicibus flavis capitata. Quæ ſtamina in flore latebant, nam flores non explicabantur, ſed ſemper clauſi erant, vel leviter ſaltem hiſcebant. Ceterum petala cuſpidata erant, & margines tam exteriora, quam interiora, intus plicatos habebant. Vaſcula tranſverſim ſecta tricapſularia erant, quæ per maturitatem tribus valvis dehiſcebant & ſemina fundebant rotunda nigra, nonnihil ſplendentia, glomeris inſtar congeſta. Nullus caulis. Radix, Hortulano referente, tuberoſa, inſtar Cirſii Americani tuberoſa radice.

Flores & vaſcula Junii fine & Julio menſe proferebat, & vaſcula quidem cito complementum adipiſcebantur, novis interim vaſculis & floribus inter folia prodeuntibus, dum vaſcula exteriora ſemina jam matura fudiſſent.

Ad marginem figura prima & ſecunda vaſcula & flores conniventes, figura tertia & quarta flores manu explicati, quinta & ſexta vaſcula tranſverſim diſſecta ſeorſum exhibentur.

E terra, quicum aliæ plantæ ex Carolina delatæ erant, forte fortuna prodiit, & cum unica tantum eſſet planta, ea ſtudioſius in Caldario culta fuit. An procedente tempore, ſi plures natæ fuerint, ſolo & aëre liberiore liberius naſcetur & diverſa facie florebit, dies docebit.

OXYS LUTEA AMERICANA, HUMILIOR ET ANNUA T. CCXXI. F. 288.

PALMARI & dodrantali naſcitur altitudine, cauliculis teretibus ſurrectis, tenui hirſutia obſitis, ramoſis, ad quorum genicula folia tenuibus pediculis oblongis, tenuibus etiam pilis reſperſis, inſident, parte ſuperiori glabra, inferiori & per margines tenui & molli hirſutia obſita, ad margines, averſa præſertim parte, tenui rubedine tincta, ſub veſperam & ingruente pluvia complicata, cetera diei parte explicata. Folia autem nunc ſolitaria, nunc duo triave ad ſingula genicula proveniunt, e quorum pediculorum alis pedioli florentes nunc ſolitarii, nunc bini trinive

Ornithogali Virginici facie, Herba tuber. Cardinens.

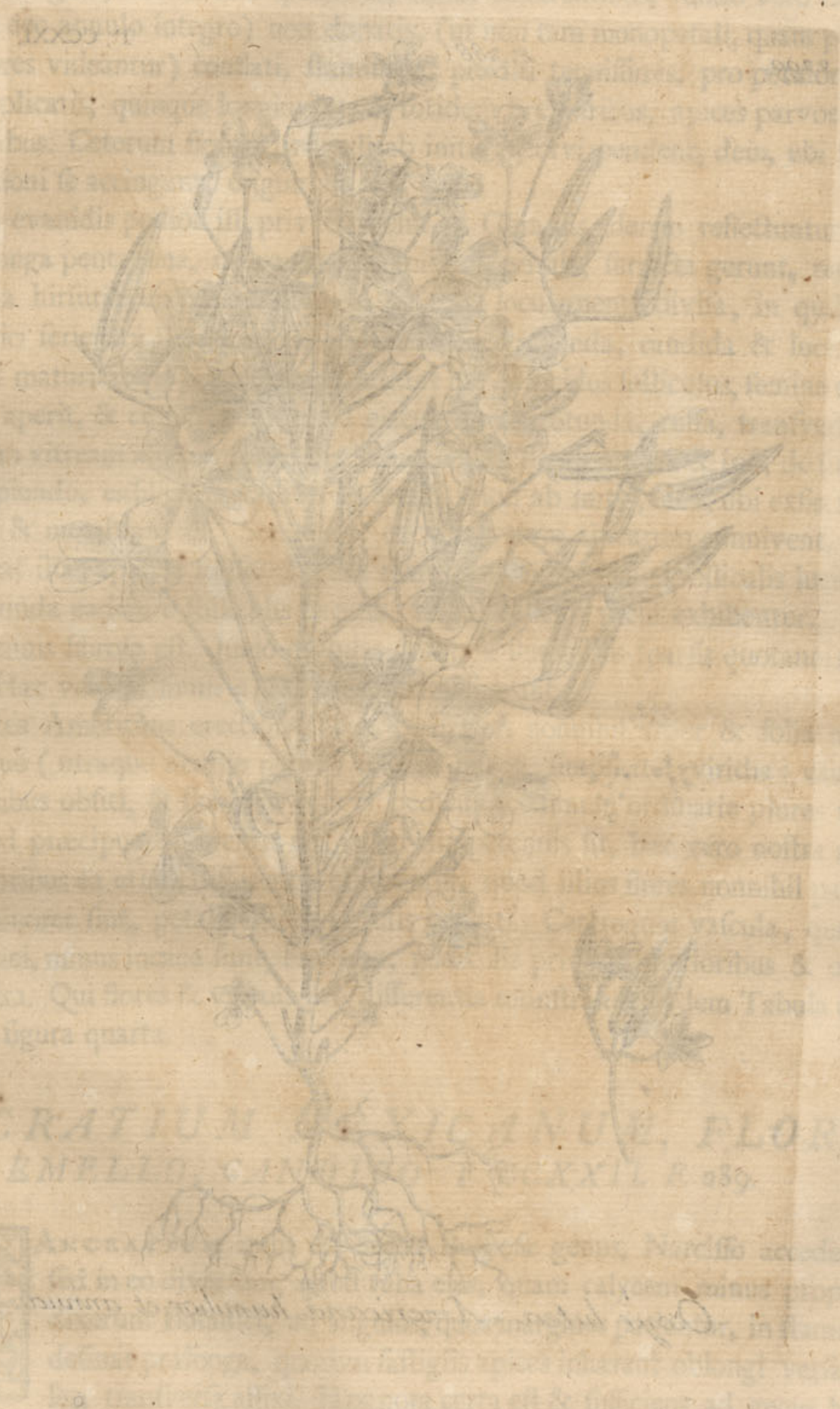

F. 288.

Oxys lutea Americana, humilior et annua.

trinive proveniunt, minus, ob pilos appreſſos, ac foliorum pediculi, piloſi, in quorum faſtigio gemini plerumque, ſubinde terni quaternive naſcuntur flores, pediolis privatis gracilibus hærentes, lutei, e quinque petalis, in extremo leviter cordatis, ad ungues, ceu in aliis ſpeciebus, obiter cohærentibus, fundo vero integro (immo nec annulo integro) non donatis, (ut non tam monopetali, quam pentapetali flores videantur) conflati, ſtaminibus præditi tenuiſſimis, pro petalorum numero duplicatis, quinque longioribus & totidem brevioribus, apices parvos luteos gerentibus. Ceterum florum pediculi ab initio recurvi pendent, dein, ubi flores explicationi ſe accingunt, eriguntur.

Floribus evanidis pedioli illi privati, velut in Geraniis, denuo reflectuntur & vaſcula oblonga pentagona, roſtrorum Geraniorum æmula, ſurrecta gerunt, molli & ſubincana hirſutia undique obſita, in quinque loculamenta diviſa, in quibus plura ſimplici ſerie ſibi ſuperimpoſita latent ſemina rotunda, candida & lucida, quæ ubi ad maturitatem perveniunt, candidus ille & lucidus folliculus, ſemina obveſtiens, ſe aperit, & cum impetu grana ejaculatur ſubrotunda, ruffa, tranſverſis, ſi per lentem vitream aſpiciantur, rugis exarata. Folliculi autem & ipſi, de ſummitate incipiendo, exſiliunt, craſſiuſculi & gelatinoſi ab initio, mox, ubi exſiccantur, tenues & membranacei. Seminibus excuſſis valvæ thecarum connivent, ut non appareat illas apertas fuiſſe. Figura marginali prima ſemina folliculis lucidis incluſa, ſecunda eadem e folliculis excuſſa, tertia folliculi vacui exhibentur.

Radix tenuis fibroſa eſt. Junio & Julio floret, e ſeminibus ſparſis quotannis ſe renovans. Hæc vero primum e Carolina delata fuerunt.

Oxys lutea Americana erectior *Tourn.* planta eſt nonnihil altior & folia majora magiſque (utraque nempe parte) hirſuta habet, ſimpliciter viridia: caules pilis extantibus obſiti, & flores in eodem pediculo communi ordinarie plures naſcuntur. Sed præcipua differentia eſt, quod illa perennis ſit, hæc vero noſtra annua. In floribus ea etiam differentia obſervatur, quod illius flores nonnihil pallidiores & minores ſint, petalis minus obtuſis præditi. Ceteroquin vaſcula, quam noſtræ ſpeciei, minus incana ſunt, breviora, pediculis privatis brevioribus & erectioribus nixa. Qui flores & vaſcula pro differentia monſtranda eadem Tabula expreſſa ſunt figura quarta.

PANCRATIUM MEXICANUM, FLORE GEMELLO, CANDIDO T. CCXXII. F. 289.

PANCRATIUM mihi eſt herbæ Bulboſæ genus, Narciſſo accedens, ſed in eo diverſum, quod tuba ejus, quam calycem minus proprie dixerunt Botanici, ad angulos, quos margines patiuntur, in ſtamina deſinat prælonga, quorum faſtigiis apices inhærent oblongi verſatiles, tranſverſa affixi. Hæc nota certa eſt & ſufficiens ad genus hoc a Narciſſo diſtinguendum; a Lilio-Narciſſo autem multo magis differt, nempe quod ille tuba iſtiuſmodi plane careat, & flores ideo diverſam figuram obtineant.

Caulis huic ſpeciei dodrantalis eſt, teres, verſus ſummitatem bifurcus, in duos nempe abit pediolos, duobus ad divaricationem foliolis oblongis, teneris, membranaceis, vireſcentibus cinctos, quorum faſtigio duo inſident flores candidi, in

ſex anguſta ſegmenta ad baſim, pediculum nempe floris uſque, qui vaſculum fit, diviſi, in quorum medio tuba ſedet campaniformis candida, tenerior, quam ipſa floris petala, cujus oræ angulatæ ſunt & totidem, quot ſunt petala, ſtamina ex ipſis marginibus emittunt, longa ſatis & gracilia, candida item, quibus ſingulis in extremitate inhærent ſinguli apices oblongi, incurvi, crocei; ſtylus autem e media tuba ſurrigitur ſimplex, capitulo parvo, farina crocea reſperſo, terminatus: ſtaminum lineamenta per ipſam tubam decurrunt. Inodori ſunt flores & cum tuba ſupra fructum marceſcunt, videntur que hexapetali potius eſſe, quam monopetali.

Folia, quum floreret, quatuor gerebat, reclinata, lævia, dilute virida, levi glaucedine perfuſa, ſubrigida, in medio leniter ſulcata, & ſimplici utrinque ſtria prædita, cetera avenia, longitudine dodrantali, aut paullo ampliore, latitudine unciali & ſeſquiunciali, verſus extremitatem in mucronem producta. Majo menſe floruit, e bulbis Mexico allatis.

Hujus generis, præter modo memoratam, ſpecies ſunt: (1) Narciſſus maritimus *C. B. Pin. p.* 54. quem Pancratium Lobelius & alii Rei herbariæ Auctores dixerunt & exiſtimaverunt: (2) Narciſſus Illyricus liliaceus *Ejuſd. Ibid. p.* 55. (3) Pancratium Indicum alterum vernum, ſive Narciſſus Indicus alter, facie Pancratii Monſpeliani *Lob. Adv. Part. Alt. p.* 502. quem Lobelius præcedenti eundem, vel congenerem ſaltem facit, & eum ſequutus *C. Bauhinus in Pin. p.* 55. *Tournefortius* autem in *Inſtit. R. Herb. p.* 358. diſtinguit, & Narciſſum vernum Americanum, flore albo, vocat: (4) Narciſſus Zeylanicus, flore albo, hexagono odorato *Hort. Lugd. Bat. & Hort. Amſt. Part. I. p.* 75. (5) Lilio-Narciſſus Africanus pumilus, polyanthos *Inſt. R. Herb. p.* 386. (6) Narciſſus Americanus, flore multiplici albo, odore Balſami Peruviani *Inſt. R. Herb. p.* 358. i. e. Narciſſus Americanus, flore multiplici albo, hexagono, odorato *Hort. Amſtel. Part. II. p.* 173. & forte (7) Narciſſus Amboinenſis, folio latiſſimo rotundo, floribus niveis inodoris *Hort. Amſt. Part. I. p.* 77. ubi icon non ſatis clare monſtrat, an ſtamina ex tuba, quæ parva, egrediantur; noſtra vero planta ſicca floribus deſtituitur, ut certo pronuntiare non liceat, ſuſpicor autem veram hujus generis ſpeciem eſſe.

PAPAVER CAMBRICUM PERENNE, FLORE SULPHUREO T. CCXXIII. F. 290.

PARKINSONUS primus ſoluſque deſcripſit non inelegantem hanc Papaveris ſpeciem Theatri Bot. p. 370. & figuram p. 369. ſed rudiorem exhibuit, cujus deſcriptionem pauliſper auctam latinam fecere & Moriſonus & Rajus in ſuis Plantarum Hiſtoriis. Quæ figura cum non ſatisfaciat, præſertim quoad flores, meliorem cum deſcriptione dare ſuperfluum hoc loco non videtur.

Radix tranſverſe poſita digiti fere minoris craſſitudine eſt, tuberculis hinc inde nodoſa, e cujus altera extremitate, anteriore nempe, caulis, ex altera, poſteriore nimirum, fibræ deſcendunt, ejuſdem cum reliqua radice, e luteolo nempe ſubfuſci, coloris.

Folia e radice plura exeunt, in plures partes, ceu alas, ad coſtam mediam uſque diviſa, alis vel pinnis in inferioribus foliis paucioribus, in reliquis crebrioribus

T. CCXXII.
F. 289.
Pancratium Mexicanum,
flore gemello candido.
P. 300.

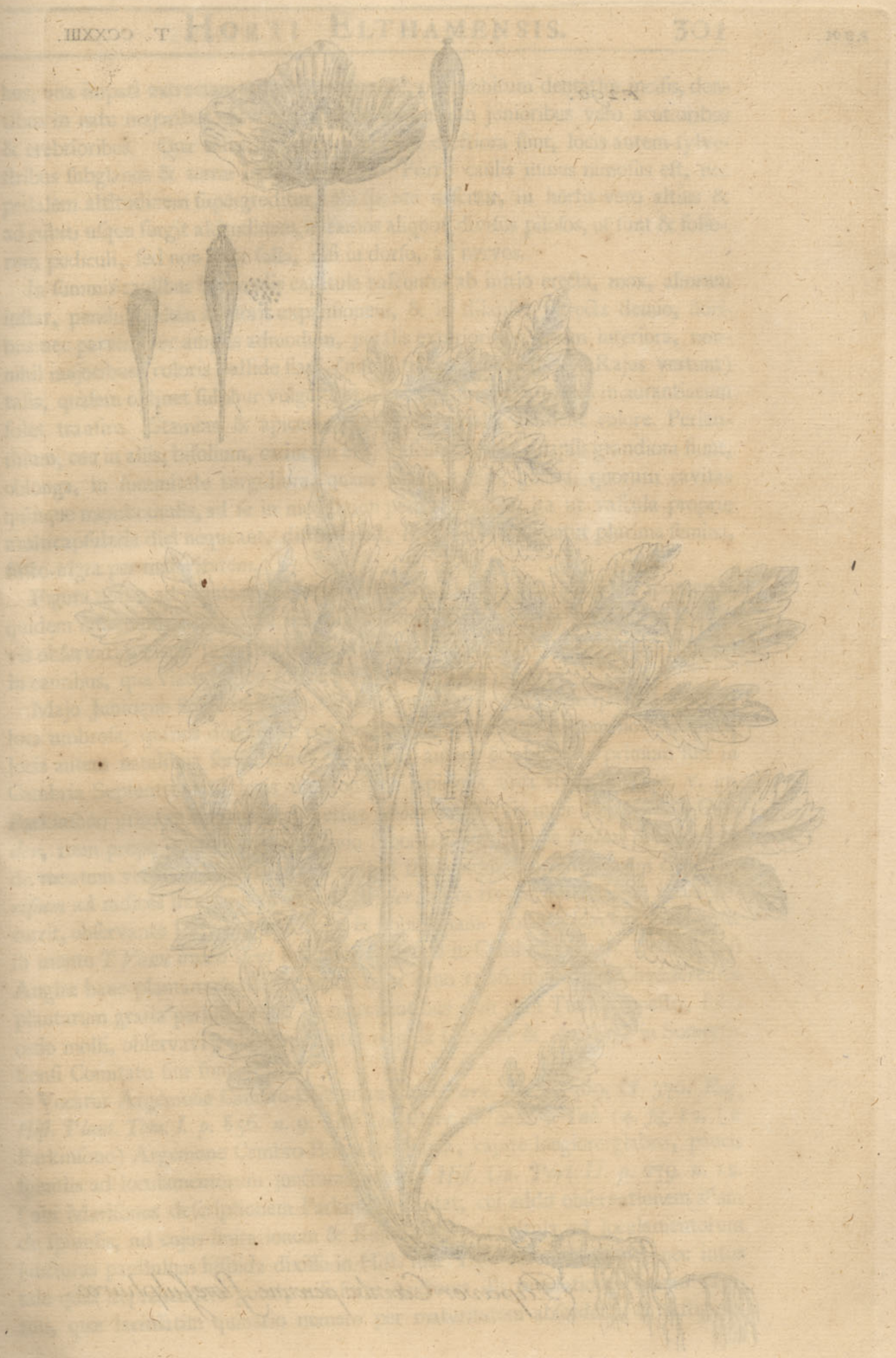

F. 290.

Papaver Cambr: perenne, flore sulphureo.

bus, una impari extremam coſtam terminante, per ambitum dentatim inciſis, dentibus in natu majoribus obtuſioribus & rarioribus, in junioribus vero acutioribus & crebrioribus. Quæ folia in hortis viridia & erectiora ſunt, locis autem ſylveſtribus ſubglauca & terræ magis appreſſa. Porro caulis minus ramoſus eſt, nec pedalem altitudinem ſupergreditur, ubi ſponte naſcitur, in hortis vero altius & ad cubiti uſque ſurgit altitudinem, in ramos aliquot diviſus piloſos, ut ſunt & foliorum pediculi, ſed non æque folia, niſi in dorſo, ad nervos.

In ſummis caulibus & ramulis capitula naſcuntur ab initio erecta, mox, aliorum inſtar, pendula, dein ad floris expanſionem, & iis dilapſis, ſurrecta denuo, floribus nec parvis, nec amplis admodum, petalis exterioribus, quam interiora, nonnihil majoribus, coloris pallide flavi, (non lutei, ut Moriſonus & Rajus vertunt) talis, qualem obtinet ſulphur vulgare, qui color poſt exſiccationem in aurantiacum ſolet tranſire. Stamina & apices eodem, quo petala, gaudent colore. Perianthium, ceu in aliis, bifolium, caducum eſt. Vaſcula floribus dilapſis grandiora fiunt, oblonga, in ſummitate turgidiora, quam verſus baſim, glabra, quorum cavitas quinque membranulis, ad ſe in medio non pertingentibus, ita ut vaſcula proprie multicapſularia dici nequeant, diſtincta eſt, in quibus continentur plurima ſemina, fuſco-nigra per maturitatem.

Figura noſtra ad plantam in Horto Elthamenſi lectam facta eſt, quæ ſpontanea quidem non multo minor erat, ſed folia habebat non æque in orbem ſparſa. Quamvis obſervarim etiam ſylveſtribus locis folia non ſemper in orbem ſpargi, nempe in cautibus, qua viatores non ſolent pertingere.

Majo Junioque floret in hortis, & læte in iis provenit, præcipue ad ſepes & loca umbroſa, quibus diutius & per maximam ſæpe æſtatis partem flores retinet, locis autem natalibus ſerius floret. Naſcitur autem & obſervata primum fuit in Cambria Septentrionali, locis umbroſis & lapidoſis circa rivos Alpinos, v. gr. Parkinſono primum memorante, verſus *Abbar* media via inter *Denbigam* & *Guider*, item prope pontem, *Devæ* fluvio ſuperſtructum, prope *Balam* & aſcendendo montem verſus *Bangorium*. Sed nullibi frequentius provenit, quam circa *Periſium* ad radices montium *Widva* & *Glyder*, circa rivum qui inde in lacus decurrit, obſervante Lloydio, dein Rajo & nobis etiam. Poſtea idem Lloydius vidit in monte *Y Vann uwch deni* prope *Brechiniam* in Cambria auſtrali. Sed nec ipſi Angliæ hanc plantam deeſſe, conſtitit mihi anno 1726. dum rupes Chedderenſes plantarum gratia perluſtrarem, in cujus cautibus eam cum Tunica rupeſtri, folio cæſio molli, obſervavi; quæ rupes inter oppida *Chedder* & *Axbridge* in Somerſetienſi Comitatu ſitæ ſunt.

Vocatur Argemone Cambro-Britannica lutea *Park. Th. p.* 369. & 370. *Raj. Hiſt. Plant. Tom. I. p.* 856. *n.* 9. *Hiſt. Ox. Part. II. Sect.* 3. *Tab.* 14. *fig.* 12. (e Parkinſono) Argemone Cambro-Britannica lutea, capite longiore glabro, paucis ſpinulis ad loculamentorum juncturas armato *Hiſt. Ox. Part. II. p.* 279. *n.* 12. (ubi Moriſonus deſcriptionem Parkinſoni recitat, cui addit obſervationem illam de ſpinulis, ad cujus imitationem & Rajus videtur capitula ad loculamentorum juncturas paullulum hiſpida dixiſſe in Hiſt. ſua. Ego vero nec extus, nec intus tale quid deprehendere potui, niſi forte Auctores illi revolutiones ſummi capituli, quæ laciniatim quinario numero per maturitatem abſcedunt, & faſtigium ejus

ejus veluti feneſtratum relinquunt, intelligant. Cujuſmodi capitulum ſeorſum in margine, & idem capitulum tranſverſim diſſectum, ut cellulæ appareant, pone illud cum ſeminibus appictum eſt figura prima, ſecunda & tertia.

PAPAVER ERRATICUM NUDICAULE, FLORE FLAVO, ODORATO T. CCXXIV. F. 291.

E Radice tenui, albida, fibroſa folia naſcuntur plura hiſpida, primum latiora & breviora, in ſegmenta pauciora & latiora minus profunde diviſa, dein quæ ſequuntur folia in plures anguſtiores & longiores lacinias dividuntur, colore prædita, præſertim inferne, e viridi in glaucum tendente. Inter quæ folia unus alterve ſurgit cauliculus teres, dodrantalis & pedalis, ſubglaucus, hiſpidus, foliis deſtitutus, florem geſtans mediocris magnitudinis, Papaveri Cambrico ſimilem, eleganti flavo pallidiore colore conſpicuum, cujus duo petala interiora paullo minora, duo exteriora aliquanto majora ſunt, in cujus medio ſtamina plurima flavicantia ſunt, apicibus latiuſculis compreſſis ſtriatis luteis capitata, & embryo ſubrotundus vireſcens, octo radiis in ſummitate diſtinctus, qui dein in vaſculum abit oblongo-rotundum, hiſpidum, in quo ſemina continentur plurima parva, per maturitatem nigra. Flos, quod peculiare, ſubtilem ſuavemque ſpirat odorem, Narciſſum juncifolium æmulantem, præcipue mane & veſperi.

Eodem, quo ſatum fuit, anno floruit, ut annua videatur planta; & ſunt nobis aliæ plantæ, foliis paullo amplioribus & hiſpidioribus præditæ, quarum flores forma & odore convenire, colore pallidiore differre dicebantur: aliæ ſunt iiſdem cum noſtra foliis præditæ, ſed floribus color ochreus adſcribebatur. Quæ quoniam flores nobiſcum nondum protulerunt, utrum varietates tantum, an ſpecies diſtinctæ ſint, determinare non poſſumus. Ceterum ſemina harum plantarum ab extremis verſus Orientem Ruſſici Imperii finibus, nempe ex Provincia Argunſky, qua latitudinem 51. habet, a ** Heidenreich delata erant, quæ nobiſcum cum pluribus aliis rarioribus ibidem lectis communicavit J. H. de Sprekelſen, & pleraque libere quidem gliverunt, ſed flores, quod perennes ceteræ eſſent, hoc anno (1732.) ferre nondum potuerunt.

Ab aliis Papaveris erratici ſpeciebus floribus flavis, cauliculis nudis, foliis in latiora ſegmenta diviſis, abunde differt. Porro qui Papaveris erratici Pyrenaici, luteo flore *C. B. in Prodr. p.* 92. legerit deſcriptionem, differentiam, quæ inter noſtrum & illud intercedit, facile agnoſcet.

PARTHENIASTRUM HELENII FOLIO T. CCXXV. F. 292.

UNA tantum adhuc nota fuit Partheniaſtri ſpecies, nempe Partheniaſtrum Americanum Ambroſiæ folio *Niſſol. Comm. Acad. R. Scient. Ann.* 1711. *p.* 323. cui alteram nunc jungimus veram hujus generis & ejuſdem originis ſpeciem, capitulis majoribus & foliorum figura ab illa longe differentem.

Ad bicubitalem hæc & longiorem altitudinem nobiſcum enata eſt, caulibus craſſis, teretibus, carnoſis, virentibus, quos folia abſque pediculis lata baſi amplectuntur

F. 291.

Papaver erraticum nudicaule, flore flavo, odorato.

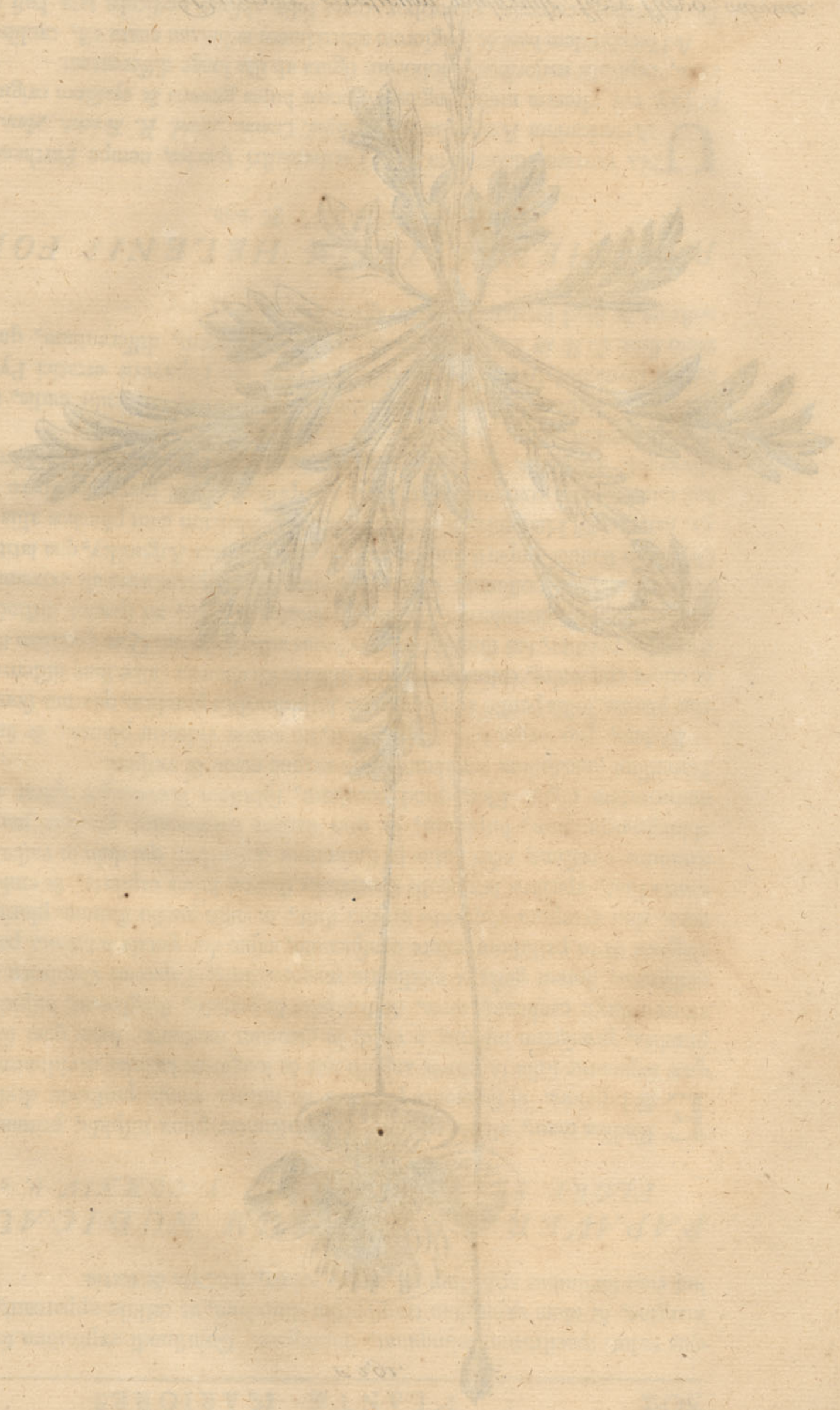

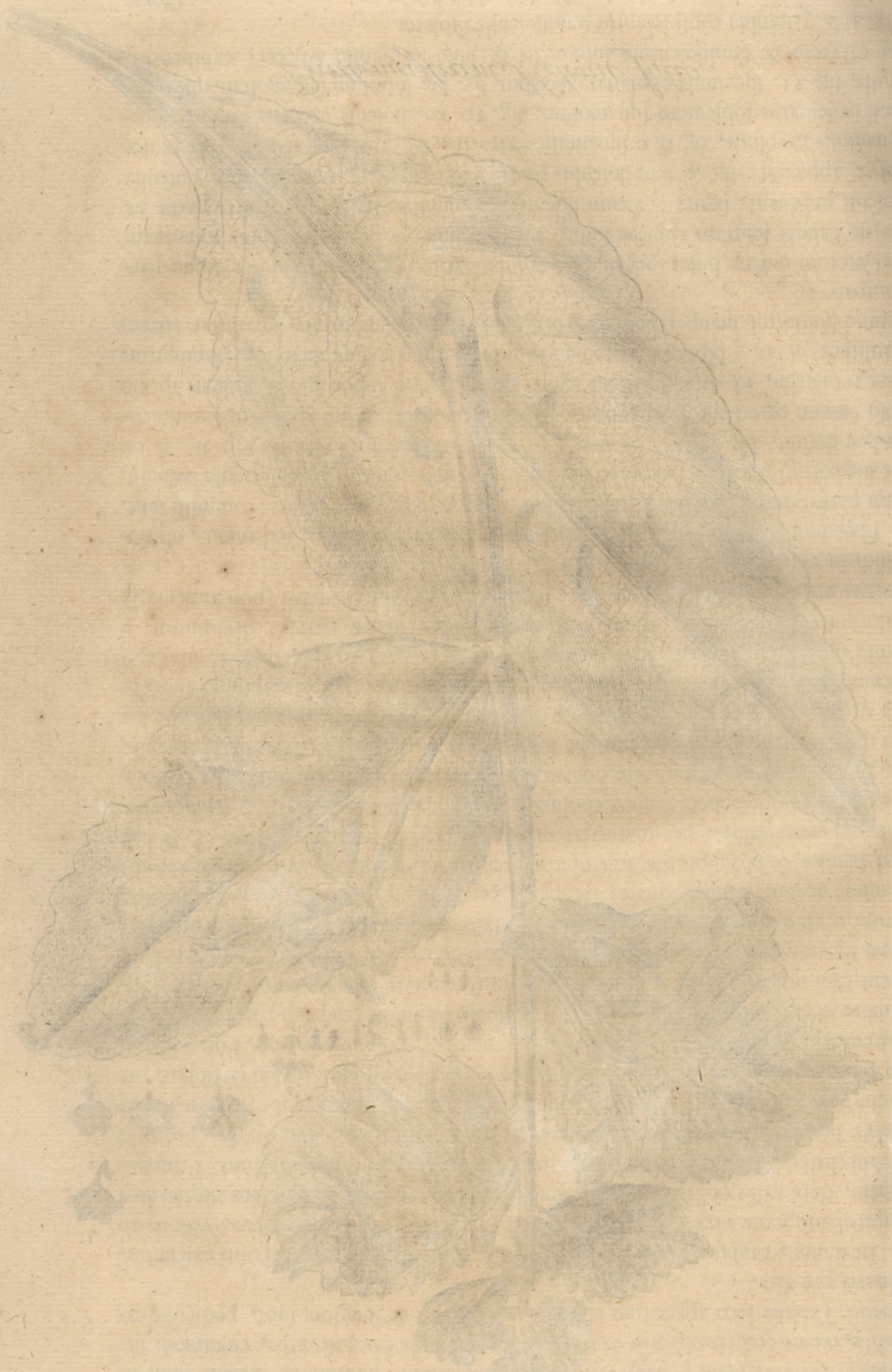

F. 292.

Parthenia strum Helenii folio.

ctuntur hirſuta, (non piloſa) viridia, ſubtus nonnihil pallidiora, Helenii foliis ſimilia, venis crebris obliquis exarata. Quæ ad radicem naſcuntur, cujuſmodi inferiori Tabulæ loco appoſitum eſt, reliquis majora & longiora ſunt, pediculis carinatis prædita.

In ſummis caulium ſubhirſutorum ramulis flores corymbatim diſpoſiti naſcuntur, capitulis ſuperne niveis, Gnaphalii ſpecie, inferne e viridi albentibus, villoſis ab initio, dein villo obliterato in plurimos floſculos minutos & apiculos nigricantes dehiſcentibus. Capitula autem hæc ſequentem in modum formata ſunt. Primum, calyx ſimplex eſt, quinque foliolis conſtans, ad pediculum uſque diviſis, capitulo arcte appreſſis. Dein, flores componuntur e floſculis & ſemifloſculis: illis maſculis & fariniferis tantum, quibus nulla ſubſunt ſemina; his fœmineis ſeu fertilibus, tot ſaltem, quot ſunt calycis foliola, quinque nempe, vel ſubinde ſex. Porro id peculiare eſt, quod a parte interiore ſemifloſculis fœmellis tanquam paranymphi adſtent bini floſculi maſculi, ſquama tenui in ſummitate crenata & villoſa involuti, quæ ſquamulæ a latere ſeminis oriuntur, & eidem tenui filo nigro connectuntur, proprie vero id non involvunt, ſed arcte ſaltem adhærent; a parte vero exteriori ſeminis dorſum ambit ſquama latiuſcula candida crenata, calycis foliis ſimilis, ſed tenuior & obtuſior, nec in cuſpidem terminata. Hinc fit, ut ſemen, quod oblongum compreſſum, per maturitatem nigrum eſt, undique coopertum ſit, & hac de cauſſa Hyſterophori nomen confinxit Vaillant Comm. Ac. R. Sc. Ann. 1720. p. 336. Sed potuiſſet ſufficere nomen Partheniaſtri, quod primum dedit Niſſole, eo quod Partheniaſtrum Ambroſiæ folio ſimile eſſet Matricariæ vel Parthenio, ita ut pro ejus ſpecie a Tournefortio & aliis fuerit habitum. Ceterum floſculis his ſeminoſculis appoſitis floſculi reliqui, qui diſcum occupant, plane ſimiles ſunt, & ſimili ſquamula gaudent, tenuiter in ſummitate crenata & villoſa, & ab his capitulorum villoſitas oritur. Floſculi albi in quinque exiles lacinias dividuntur, e quibus utriculus farinifer niger exit: ſemifloſculi candidi, concavi (non auriculati) bifidi in extremitate, in quibus hæret ſtylus tenuis bifidus.

Hæc omnia ſimili modo ſe habent in vulgari Partheniaſtro, ſed minus, ob florum parvitatem, conſpicue, unde, ſi qui in ipſius charactere errores commiſſi ſunt, ex his corrigi debent. Auriculæ quidem, quas me olim in illo obſervaſſe memini, in hoc deſunt. Eæ vero in Comment. Ac. Reg. Sc. Ann. 1720. p. 339. fig. 8. ex ipſo ſemine egredientes pinguntur, & recte, unde cum olim ad ipſum ſemifloſculum retulerim, id corrigo & ad ſemen refero, quod ſuper ipſo in vulgari ſpecie pauliſper extat. Notandum tamen id non ea figura, qua dicto loco depingitur, infundibuliformi nempe, nec tam magnum, ſed tenuium alarum inſtar ſaltem comparere.

Ceterum noſtræ hujus ſpeciei, quo omnia clarius appareant, flores ejuſque partes in Tabula ſeorſum appictæ ſunt; figura nempe prima flos villoſus antequam floſculi prodeant: figura 2. 2. cum floſculis prominulis: fig. 3. flos averſa parte, ut calyx appareat: fig. 4. ſemifloſculus parte externa, fig. 5. interna, cum floſculis ſquamulis involutis, fig. 6. e ſquamulis extractis, fig. 7. abſque iis, fig. 8. & 9. floſculi in & extra folliculum ſquamoſum, fig. 10. 10. floſculi extracti & ſine ſquamulis, fig. 11. ſquamula explanata ſeorſum, fig. 12. foliolum ſquamoſum, quod intra calycem & ſemifloſculum intercedit & huic ac ſemini adjacet, exhibentur. Fig. 4. 6. 7. ſemina conſpiciuntur ſemifloſculis ſubjecta.